

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ZOPPO

ΤΟ "ΤΣΑΚΑΛΙ" ΕΝΕΔΡΕΥΕΙ

2
ΔΡΧ.

ΤΟ ΤΣΑΚΑΛΙ ΕΝΕΔΡΕΥΕΙ

‘Ο Ζορò κάνει
...ληστεία

Τ Ο ΦΕΓΓΑΡΙ είναι μεγάλο και όλοστρόγγυλο. Φωτίζει γύρω τους κάμπους, τους λόφους και τὰ βουνά, καθώς και τὸ πουέμπλο τῆς Ρέϊνα γτὲ Λòς “Αντζελες, στὴν “Αλτα Καλφόρνια.

‘Απ’ τὴν πλευρὰ τοῦ Κόκκινου Φαραγγιῶ, ἔρχεται μιὰ κατασκοπισμένη ἄμαξα. Ἔχει βγῆ τώρα πιά ἀπὸ τὸ φαραγγί. ‘Απὸ ὦρα τρέχει στὴν ἀνοιχτὴ πεδιάδα, πλησιάζοντας τὸ χωριό. Ξαφνικά, πίσω ἀπὸ κάτι σκόρπια βράχια, ξεπετιέται ἕνας καβαλλάρης. Εἶναι ντυμένος στὰ ὀλόμαυρα. Τὸ πρόσωπό του εἶναι ὀλόκληρο σκεπασμένο μ’ ἕνα μαῦρο πανί, ποὺ ἔχει μόνο δύο τρύπες στὸ μέρος τῶν ματιῶν. Τὰ μάτια του τὰ σκιαάζει τὸ ἐπίσης μαῦρο, πλατύγυρο καπέλλο του. Στὰ χέρια του κρατᾶει δυὸ πιστόλια.

Χύνεται καταπάνω στὴν ἄμαξα, μ’ ἕνα ἄγριο οὐρλιαχτό.

‘Ο ἄμαξᾶς, τρομαγμένος, κρατᾶει τὰ χαλινάρια. Κάνει νὰ πιάσῃ τὴν καραμπίνα ποὺ βρίσκεται περασμένη στὸ κάθισμα, κοντὰ στὴ ράχι του. Βλέποντας ὅμως καλύτερὰ τὸν ἄγνωστο καβαλλάρη,

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

σταματάει τὴν κίνησί του.

— Ὁ Ζορρό!, μουρμουρίζει ἠσυχασμένος.

Καὶ σταματάει τελείως τὴν ἄμαξά. Ὑστερα, καθὼς ὁ μασκοφόρος ἔχει πλησιάσει πολὺ κοντά, τὸν ρωτᾷ με φωνὴ γεμάτη ἐκτίμησι καὶ σεβασμό:

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω, σενορ Ζορρό;

— Σὲ τίποτα!, ἀποκρίνεται σαρκαστικὰ ὁ μαύρος καβαλλάρης. Μοῦ εἶσαι ἐντελῶς ἄχρηστος, γέρο!

Καὶ ξαφνικὰ τὰ πιστόλια, ποὺ κρατᾷ στὰ χέρια του, ἐκπυρσοκροτοῦν καὶ τὰ δύο ταυτόχρονα. Ὁ δύστυχος ἄμαξᾶς κεραυνοβολεῖται. Τινάζεται καὶ τὸ κορμί του χτυπάει στὴ ράχι τοῦ καθίσματος, σὰν νὰ τὸν τσάκισε ἀστροπελέκι. Τὰ μάτια του γουρλώνουν. Πάει κάτι νὰ πῆ, ἀλλὰ μένει σ' αὐτὴ τὴ στάσι, μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, χωρὶς ψυχὴ πιά μέσα στὸ κορμί του. Καὶ καθὼς τ' ἄλλογα, τρομαγμένα κι' ἐκεῖνα ἀπὸ τὸν διπλὸ πυροβολισμό, κάνουν μικρὰ νευρικὰ ἱσηματακίᾶ ρουθουνίζοντας, τραντάζοντας ὀλόκληρη τὴν ἄμαξά, ὁ ἄμοιρος γέρος γέρνει ἀπ' τὴ θέσι του καὶ σκάει με βρόντο στὴ γῆ.

Ὁ μασκοφόρος γελάει βραχνά. Ὑστερα προχωρεῖ πρὸς τὸ πίσω μέρος τῆς καρότσας κι' ἀνοίγει τὴν πόρτα.

* * *

Ἕνας παχὺς, ἠλικιωμένος κύριος καὶ δυὸ κυρίες βρίσκονται ἐκεῖ μέσα. Ὅλοι κυττάζουν τὸν μασκοφόρο, με μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὸν τρό-

μο. Οἱ γυναῖκες ξεφωνίζουν ὑστερικὰ, βλέποντας τὸ ξαπλωμένο φαρδύ-πλατὺ σῶμα τοῦ ἄμαξᾶ.

— Ποιός... ποιός... ποιός εἶσθ' ἐσεῖς; ρωτᾷ παινικὸβλητος ὁ παχὺς κύριος.

— Εἶμαι ὁ σενορ Ζορρό!, ἀποκρίνεται ὁ καβαλλάρης κοφτά. Ἐλπίζω πὼς θᾶχετε ἀκούσει γιὰ μένα!

— Εἶχα ἀκούσει, ἀλήθεια!, ψελλίζει ὁ παχὺς ταξιδιώτης. Μὰ εἶχα ἀκούσει πὼς... ὁ Ζορρό... Δηλαδή ὅτι ποτὲ δέν...

— Ἄσε τὴ φλυαρία!, μουγκρίζει ἀνυπόμονα ὁ καβαλλάρης, κυττάζοντας ὀλόγυρα, τὸν φεγγαροφωτισμένο κάμπο. Κατεβαίμετε γρήγορα ὅτι πολὺτιμο ἔχετε, σενορ! Κι' ἐσεῖς, σετιόρες! Γιὰ νὰ μὴν μπῶ στὸν κόμπο νὰ σᾶς περιπορηθῶ, σὰν κι' αὐτὸν ἐκεῖ!...

Περὶ τὸ εἶναι νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ με περισσότερα λόγια, τί ἐννοεῖ. Τὰ βλέμματα τῶν δύο γυναικῶν, καρφώνονται μὰ στιγμὴ ἐπάνω στὸ πτώμα τοῦ ἄμαξᾶ. Ἀμέσως ἔπειτα, ἀνοίγουν οἱ τσάντες καὶ οἱ τσέπες τοῦ ταξιδιώτη. Χαρτονομίσματα, χρυσᾶ κέρματα, κερσμήματα καὶ ρολόγια, περνοῦν στὴν κατοχὴ τοῦ μαύρου καβαλλάρη, ποὺ χαμογελάει εὐχαριστημένος.

— Γκράθιας, σετιόρες!, φωνάζει εἰρωνικὰ καὶ ὑποκλίνεται κοροϊδευτικὰ. Καὶ τώρα, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πηγαίνω! Οἱ χωροφύλακες τοῦ Ντ'ἄζ βρίσκονται παντοῦ κι' ὅταν πέση κανένας πυροβολισμός, ὅπως ἔγινε τώρα, δέν

ἀργοῦν νὰ ξετρυπώσουν, σὰν πραγματικοὶ σατανάδες! Ἄντιός!

Κάνει νὰ ξεκινήσῃ πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἀλλὰ ἀναγκάζεται νὰ τριβήξῃ στὴ στιγμή τὰ χαλινάρια καὶ νὰ σταθῇ. Ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως τὸ εἶπε, σὰν πραγματικοὶ σατανάδες, λές καὶ ξεφύτρωσαν μέσ' ἀπὸ τὴ γῆ, ἔχουν φαινωθῆ καμιμιὰ δεκάριά καβαλλάρηδες, μὲ τὴ στολὴ τῶν χωροφυλάκων.

Στρέφει τὸ ἄλογό του ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Τὸ κεντρίζει μὲ δύναμι. Ξεκινᾷ μὲ γοργὸ καλπασμό.

Τὴν ἄλλη στιγμή ὁ οὐλαμὸς τῶν χωροφυλάκων ἔχει φτάσει κοντὰ στὴν ἄμαξα. Ὁ ἐπικεφαλῆς ὑπαξιωματικὸς, βλέπει τὸ πτώμα τοῦ ἄμαξᾶ. Κοντοστέκεται. Φαίνεται σὰν νὰ διστάζῃ ἂν πρέπη νὰ βοηθήσῃ ἐκείνον ἢ νὰ συνεχίσῃ ἀμέσως τὴν καταδίωξι. Ὁ παχὺς κύριος ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἄμαξας καταλαιβαίνει τὸν δισταγμὸ του καὶ φωνάζει:

—Εἶναι νεκρός, λοχία! Ἐκεῖνον κυνηγήστε! Μᾶς λήστεψε! Εἶναι ὁ Ζορρό!

— Ὁ Ζορρό!, ψελλίζει ὁ λοχίας ἀναυδος. Σᾶς λήστεψε καὶ σκότωσε τὸν ἄμαξᾶ ὁ Ζορρό; Πρῶτη μου φορὰ ἀκούω τέτοιο πράγμα! Πάντως... πρέπει νὰ τὸν κυνηγήσωμε! Ἐμπρός, παιδιά!

Καὶ ξεκινοῦν ὅλοι μαζί, μὲ γοργὸ καλπασμό, πίσω ἀπὸ τὸν φυγάδα.

Τὸ φεγγάρι ἐξακολουθεῖ νὰ φωτίζει τὰ πάντα τόσο ἔντονα πού ἡ νύχτα μοιάζει σὰν μέρα. Ἡ μαύρη σιλουέττα

τοῦ καβαλλάρη διακρίνεται καθαρὰ καὶ οἱ χωροφύλακες σὲ μιὰ διαταγὴ τοῦ λοχία, χωρίζονται σὲ δυὸ ομάδες καὶ ἀνοίγουν δεξιά καὶ ἀριστερά. Μὲ τὶς ἀνωμαλίες καὶ τὰ ἀνεβοκατεβάσματα τοῦ ἐδάφους σίγουρα ὁ δολοφόνος θὰ ἀναγκαστῇ νὰ πλησιάσῃ ἄθελά του, τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ ομάδες.

Τὸ κυνήγι κρατᾷ ἀρκετὴ ὥρα. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ νόμου κερδίζουν διαρκῶς ἀπόστασι. Καὶ ὁ κάμπος μ' ἄλλο πού εἶναι ἀνώμαλος δὲν ἔχει κανένα μέρος πού νὰ χρησιμεύσῃ σὰν ἀσφαλῆς κρυψώνας στὸν μασκοφόρο κακούργο. Φαίνεται καταδικασμένος.

Ὁ δὸν Μπατίστα

ΕΛΦΝΙΚΑ καθὼς οἱ χωροφύλακες φθάνουν στὴν κορυφὴ ἑνὸς μικροῦ λόφου, βλέπουν μερικὲς δεκάδες μέτρα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους μιὰ δεύτερη ἄμαξα πού τὴν συνοδεύουν τέσσερις ἵππεις. Εἶναι καὶ αὐτοὶ χωροφύλακες!

Τὴν πρώτη στιγμή πού βλέπουν τὴν ομάδα τῶν καβαλλάρηδων ἐπάνω στὸν λόφο, μαζεύονται ὅλοι γύρω ἀπὸ τὴν ἄμαξα, σταματώντας τ' ἄλογα. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ὅμως, ἐξακριβώνουν πὼς ἔχουν νὰ κάνουν μὲ συναδέλφους. Φθάνουν κοντὰ τους, κατηφορίζοντας τὴν πλαγιὰ.

Τότε ἡ πόρτα τῆς ἄμαξας ἀνοίγει. Ἐνας ψηλὸς ἄντρας ντυμένος ἐπίσημα κατεβαίνει στὴ γῆ.

—Τι συμβαίνει; ρωτάει με δυνατή και υπεροπτική φωνή.

—Κυνηγούμε κάποιον ληστή σενόρ!, ἀποκρίνεται ὁ λοχίας τῶν χωροφυλάκων μασημένα. Δὲν τὸν συναντήσατε;

—Ὅχι βέβαια!, κάνει ἔκπληκτος ὁ ἄνθρωπος. Δὲν θὰ ταλμοῦσε νὰ μᾶς πλησιάσει ἕνας ληστής μόνος του, μὲ τέτοια συνοδεία πού ἔχω!

— Ἄ... Αὐτὸς σενόρ!... Τέλος πάντων! Τὸ καλύτερο εἶναι: πού φτάσαμε στὴν ὥρα γιατί στὴν προηγούμενη ἄμιαξα ὁ ἄνθρωπος πού σᾶς ἰλέω σκότωσε τὸν ἄμιαξά! Καὶ τώρα μὲ συμπαθατε πρέπει νὰ τὸν κυνηγήσουμε! Νὰ προσέχετε σενόρ!

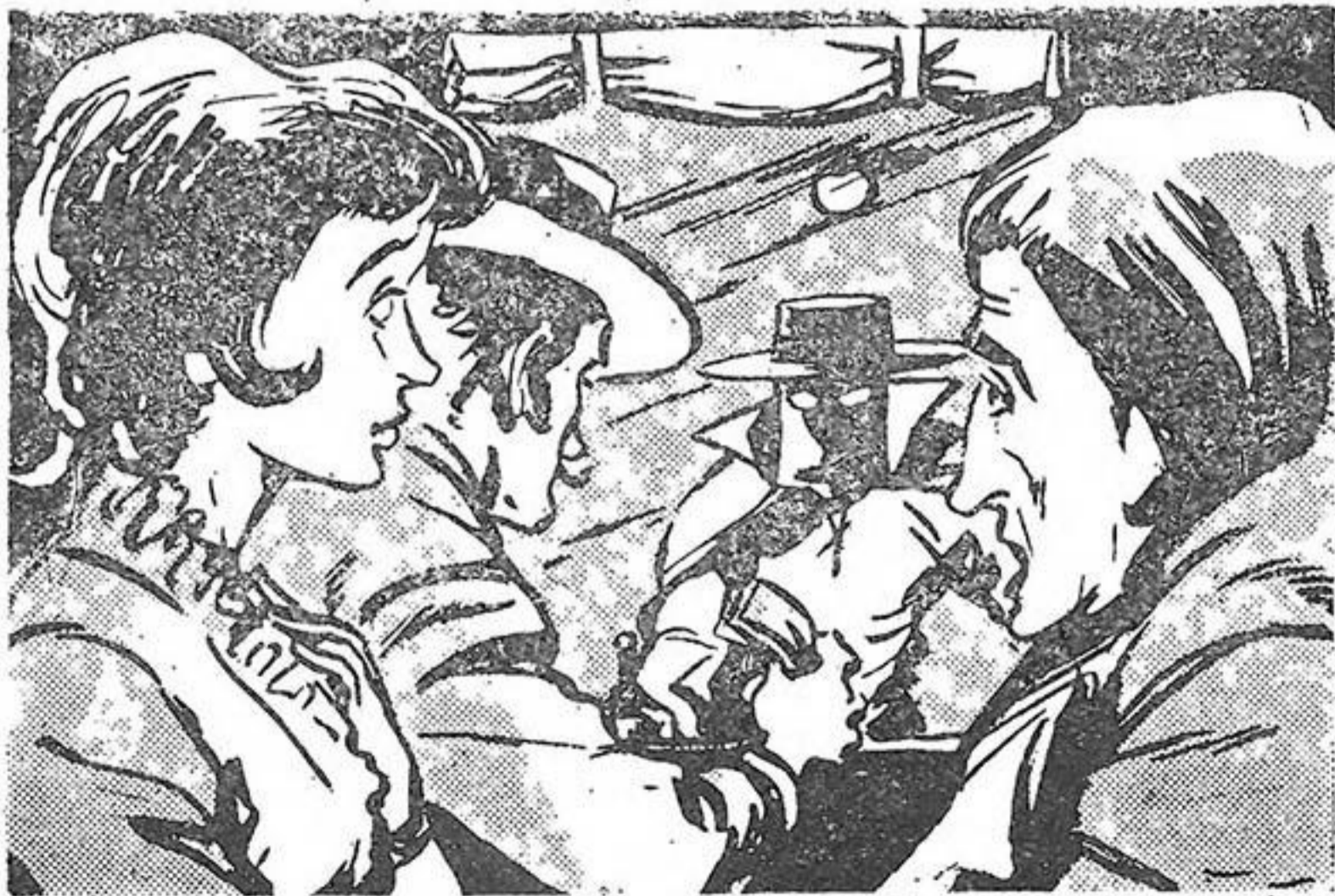
—Μιὰ στιγμή λοχία!, λέει ξερὰ ὁ ἄγνωστος.

Ἡ φωνή του εἶναι τόσο ἐπιτακτικὴ καὶ ἐπιβλητικὴ, πρὸς ὃ ὑπάξιωματικὸς μαρμαρώνει πραγματικὰ στὴ θέσι του.

—Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ληστής; ρωτᾷ αὐστηρὰ ὁ ταξιδότης. Καὶ πῶς σκότωσε ἕναν ἄνθρωπο μπροστὰ στὰ μάτια σας καὶ δὲν τὸν ἔχετε πιάσει ἀκόμα;

Ὁ ὑπάξιωματικὸς ξεροκαταπίνει. Κυττάζει τοὺς ἄντρες του λοξὰ καὶ ὁ θυμὸς ἀρχίζει νὰ βάφει τὰ μάγουλά του κόκκινα.

—Κι' ἐσεῖς ποιὸς εἴσθε σενόρ, μουρμουρίζει ἀπειλητικὰ, πρὸς μού ὑποβάλλετε ἐρωτήσεις σ' αὐτὸν τὸν τόνο;

— Γκράθιας, σενιόρες!, φωνάζει ὁ Ζορρό εἰρωνικά.

Ξεκινούν όλοι, με γοργό καλπασμό, πίσω από τον φυγάδά.

—Είμαι ο καινούργιος Διοικητής της "Άλτα Καλιφόρνια Λοχία, ο Δόν Χουάν Μαρία Μπατίστα!

Φυσικά ο λοχίας τὰ χάνει. Σε μια στιγμή από κόκκινος γίνεται κίτρινος σαν κερι.

—Μέ... με συγχωρείται έξοχώτατε!, ψελλίζει τρέμοντας. Δεν μπορούσα να φανταστώ! Καλώς ήλθατε στό..

—"Άσε τή φλυαρία λοχία! Ξεφωνίζει άγρια ο Μπατίστα. Σε ρώτησα ποιος είναι ο ληστής πού σκότωσε έναν άμαξά!

—'Ο... ο Ζορρό σενόρ!

'Ο νέος διοικητής χτυπάει με τή γροθιά του τήν παλάμη του. Στα μάτια του άστράφτει ή όργή.

— 'Ο Ζορρό!, έπαναλαμβάνει μανιασμένα. Καλά τὸ κατάλαβα! Κυνηγήστε τον! Κυνηγήστε τον λυσσασμένα! Φέρτε τον πίσω ζωντανὸ ἢ νεκρό! Ξεκουμπιστήτε λοιπόν!

'Ο ύπαξιωματικός μένει για μια στιγμή άπολιθωμένος. Υστερα όμως κεντρίζει τ' άλογό του, ξεφωνίζοντας στους άντρες του, να τὸν ακολουθήσουν.

Χύνονται στον άνοιχτό κάμπο.

'Ο Δόν Μπατίστα ανεβαίνει πάλι στο άμάξι του και διατάζει τὸν άμαξά να ξεκινήση. Παίρνουν τὸν δρόμο για τή Ρέινα ντε Λὸς "Αντζελες.

Πίσω του οί χωροφύλακες του κάκου ψάχνουν για το παραμικρό ίχνος του Ζορρό. Έχει εξαφανισθή ξαφνικά εμπρός απ' τα μάτια τους, σαν να άνοιξε η κοιλάδα και να τὸν κατάρπαι!

Μετά από πολύωρους μάταιους κόπους, γυρίζουν πίσω με χαμηλωμένα τα κεφάλια, γεμάτοι κακά προαισθήματα για την υποδοχή που θα τους κάνει ο νέος διοικητής...

Τὰ πρῶτα μέτρα

Σ ΤΗΝ ταβέρνα του Μανουέλ, υπάρχει πάρα πολύς κόσμος. Κι' έξω όμως, στην μεγάλη πλατεία είναι μαζεμένο ένα πλήθος ανθρώπων - άντρες και γυναίκες. Οί πιο πολλοί απ' αυτούς έχουν συγκεντρωθή έξω από το κτίριο του Διοικητηρίου. Τα βλέμματα φτεροκοποῦν ανυπόμονα, στη βεράντα του. Εκεί πρόκειται να εμφανισθή σε λίγο ο Δὸν Χουάν Μπατίστα ο νέος διοικητής της "Αλτα Κοιλάδα". Έχει αναγγείλει με τους κλητήρες ὅτι θα βγάλει λόγο στους πολίτες. Γι' αυτό ο λαός τὸν περιμένει ανυπόμονα.

Ὡστόσο οί πιο έξυπνοι βρίσκονται ὅπως εἶπαμε στην ταβέρνα του Μανουέλ. Κουβεντιάζουν ζωηρά και τραβούν και κανένα ποτηράκι, γὰρ να μὴ φαίνεται ἡ ὥρα που περνάει. Ὅλοι μιλοῦν για τὸ ἴδιο θέμα: Τὴ χτεσινοβραδυ-

νὴ ληστεία που ἔκανε ὁ σενὸρ Ζορρό. Τόσο πολὺ τοὺς ἀπασχολεῖ ὥστε οὔτε δίνουν σημασία στὸ παράξενο ζευγάρι που μπαίνει στην ταβέρνα.

Τὸ ζευγάρι αὐτό, εἶναι ἕνας μεαρός κομψευόμενος κι' ἕνας ἀνθρώπινος κολοσσός.

Ὁ μεαρός εἶναι ὁ 17άχρονος Δὸν Σάντρο Βέγκα γυιὸς τοῦ Δὸν Ντιέγκο Βέγκα που πέθανε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες... (*)

Ὁ γίγαντας που τὸν συνοδεύει εἶναι ὁ Γαλέρας, ὁ Ἡράκλειος φύλακας - ἄγγελός του. Ὁ ταβερνιάρης ὁ Μανουέλ μόλις τὸν βλέπει χλωμιάζει απ' τὴν τρομάρα του. Ξεροκαταπίνει. Δὲν μπορεί νὰ ξεχάσει τὴ γροθιά που ἔχει εἰσπράξει απ' αὐτόν. Κι' ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ ξαναπάθει τίποτε παρόμοιο, τρέχει κοντὰ στους καινούργιοφερμένους, ὅλο ὑποκλίσεις.

—Καλῶς ὠρίσατε Δὸν Σάντρο!, λέει δουλικὰ στὸν νέο. Τὴ εὐχάριστη ἔκπληξη! Καί, κατὰ καλὴ τύχη, μόλις σήμερα τὸ πρωί, ἄνοιξα ἕνα καινούργιο βαιρέλι ἀπὸ τὸ περίφημο κρασί μου!

Ὁ Σάντρο γελάει με τὴν καρδιά του.

—Δὲν εἶμαι σὲ ἡλικία ἀκόμα για νὰ μ' ἐνδιαφέρουν τὰ κρασιά Μανουέλ!, ἀποκρίνεται. Ἄν ἔχης ἀνοιξη κανένα καλό... βιβλίο ποιημάτων, μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ δώ-

(*) Δάβατε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Μικροῦ Ζορρό»: «Ὁ Κεραυνὸς τοῦ Ζορρό».

σης νὰ τὸ διαβάσω!

—Ποιημάτων!, κάνει ὁ Μανουὲλ μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀηδίας σὰν ν' ἄκουσε κάτι πολὺ συχαμερὸ.

Ὁ Σάντρο ὅμως γελᾷ καὶ πάλι μὲ τὸ ὕφος του.

—Μὴν ἀνησυχῆς, τοῦ λέει. Ἔχω ἐδῶ ἕναν φίλο ποὺ θὰ τιμήσῃ τὸ κρασί σου, ὅπως τοῦ ἀξίζει. Δὲν ξέρω μόνο, ἂν... τοῦ φτάνῃ μονάχα τὸ ἔνα βαρέλι ποὺ ἄνοιξες!

Ὁ ταβερναρῆς φαίνεται ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ. Παίρνει τοῖς μετρητοῖς τὰ λόγια τοῦ παλληκαροῦ.

—Θὰ πῆ ὁ... ὀλόκληρο τὸ βαρέλι; τραυλίζει. Μαντόνα μιά! καὶ σταυροκοπιέται μὲ κατάνυξι.

Ὁ Σάντρο ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους. Μετὰ γυρίζει εἰς τὸν γίγαντα καὶ τὸν ρωτᾷ σοβαρὰ - σοβαρά:

—Γαλιέρα, θὰ τὸ πῆς τὸ βαρέλι ὀλόκληρο;

Ἀπορία ζωγραφίζεται στὸ χαζὸ πρόσωπο τοῦ κολοσσοῦ. Σουφρώνει τὰ χεῖλια.

—Τὶ νὰ πῶ, σενορ Σάντρο; μουρμουρίζει. Ἐγὼ θὰ πίνω, θὰ πίνω, ὥσπου νὰ μοῦ πῆτε «σώνει!»

Ὁ Μανουὲλ φέρνει μιὰ πελώρια κανάτα γεμάτη κρασί. Τὴν κρατᾷ μὲ δυσκολία καὶ μὲ τὰ δύο του χεῖρια. Τὴν ἀκουμπᾷ στὸ τραπέζι μπρὸς στὸν Γαλιέρα. Τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνος ἀρχίζει νὰ ρουφᾷ μὲ ἀπόλαυσι, ὁ Σάντρο ρωτᾷ τὸν ταβερναρῆ:

—Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ ἄκουσα γιὰ τὸν Ζορρό, Μανουὲλ;

—Ἡ ἀλήθεια, σενορ Σάντρο!, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος καὶ τὸ πρόσωπό του παίρνει πολὺ στενόχωρη ἔκφρασι. Φαίνεται πὼς σκότωσε ἕναν φουκαρᾶ ἀμαξᾶ καὶ λήστεψε τοὺς ἐπιβάτες! Τὸ μαρτυροῦν ὄλο ἀξιόπιστοι ἄνθρωποι. Τὸ θῦμα του, εἶναι ὁ Δὸν Ραμὸν Περέρρα, πλούσιος γαιοκτημῶν καὶ εὐπαιρίδης μαζί μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὴν κόρη του. Κι' ἔτυχε νὰ βρεθῆ ἐκεῖ κοντὰ καὶ ὁ καινούργιος Διοικητὴς μας!

—Ὁ Διοικητὴς; ρωτᾷει συνοφρυωμένος ὁ Σάντρο.

—Μάλιστα σενορ. Ἐχει γίνε' ἔξω φρενῶν μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Καὶ μὲ τὸ δίκιο του βέβαια!

—Καλὰ καὶ ὁ Ζορρό γι' ἀπόγινε; ρωτᾷει ὁ νέος μὲ μέτωπο ρυτιδωμένο ἀπὸ σκέψεις.

—Τὸ ἴδιο ποὺ γίνεται πάντα, σενορ Σάντρο!, ἀπαντᾷ ὁ Μανουὲλ ζωηρά. Ἐξαφανίστηκε!

—Δὲν τὸν κυνήγησαν;

—Ἄν τὸν κυνήγησαν; Ὁμορφες ἔψαχναν νὰ τὸν βροῦν, Δὸν Βέγκα! Μὰ ἔξαφανίστηκε! Οἱ μισοὶ χωροφύλακες λένε πὼς ἔξατιμίστηκε στὸν ἀέρο, ἐμπρὸς στὰ μάτια τους! Οἱ ἄλλοι μισοὶ πὼς ἡ γῆ σκίστηκε στὰ δύο καὶ τὸν κατὰπιε!

Ὁ Σάντρο δὲν προλαβαίνει νὰ πῆ τίποτα περισσότερο. Ἄπ' ἔξω ἀκούγονται δυνατὲς φωνές. Ὅλοι οἱ θαμῶνες τῆς ταβέρνας ὁρμοῦν νὰ βγοῦν στὴν πλατεία τῆς Ρέρρα ντὲ Λὸς Ἄντζελες.

Βγαίνει κι' ο ίδιος ο ταβερνιάρης. Ο Σάντρο τὸν ἀκολουθεῖ γεμάτος περιέργεια. Ο Γαλέρας ἀκολουθεῖ τὸν κύριό του. Μὰ παίρνει μαζί του καὶ τὴν μισογεμάτη κανάτα μὲ τὸ κρασί.

Στὴν πλατεῖα ὅλος ὁ λαὸς ἔχει μαζευτῆ κἀτω ἀπὸ τὴν Ἰβεράντα τοῦ διοικητηρίου. Πάνω σ' αὐτὴ τὴν τελευταία, παρουσιάζεται τέλος ἕνας ἄνθρωπος. Εἶναι ὁ νέος Διοικητής, Δὸν Χουάν Μαρία Μπατίστα.

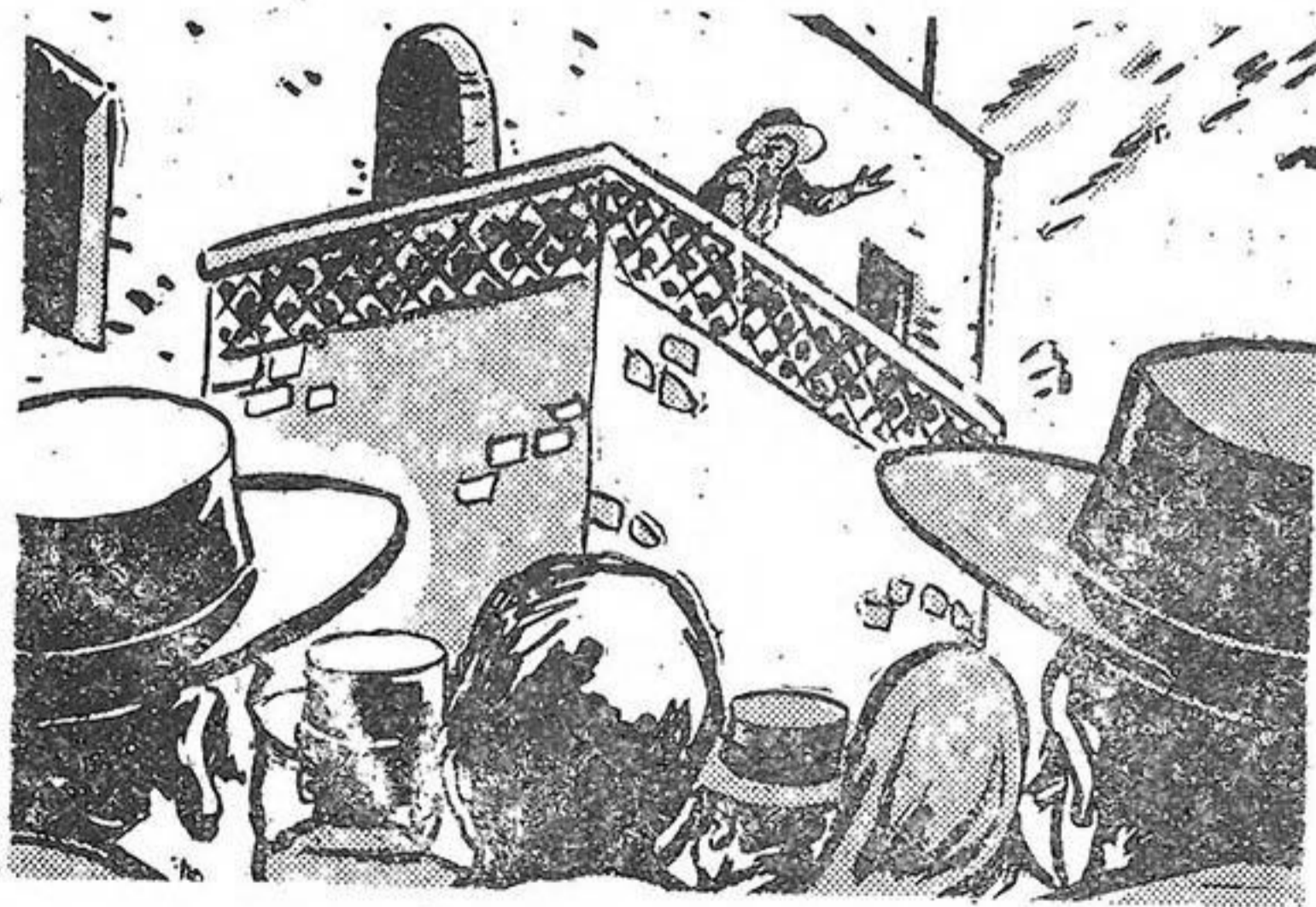
«Θὰ κρεμάσω τὸν Ζορρό!»

Ο ΝΕΟΣ διοικητής εἶναι ψηλὸς γέροδεμένος καὶ ἀρκετὰ νέος. Τὸ βλέμμα του εἶ-

ναι συνεχῶς ἄγριο καὶ δὲν στέκει ποτὲ στὸ ἴδιο μέρος. Στριφογυρίζει ὀλοένα ὀλόγυρά του, μὲ νευρικότητα σὰν νὰ μὴ θέλη νὰ χάσῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι, μέσα σ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀνθρωπομάνι.

Σηκώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ γίνῃ σιωπὴ. Ὑστερα ἀρχίζει νὰ μιλά, μὲ δυνατὴ καὶ διαπεραστικὴ φωνή:

— Πολίτες τῆς Ρείνα ντὲ Λὸς "Αντζελες! Λυπᾶμαι πού ὁ ἔρχομός μου στὸν τόπο σας, συμπίπτει μ' ἕνα λυπηρὸ γεγονός: Τῆ διαλοφονία ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ τῆ ληστεία ἑνὸς ἐκλεκτοῦ εὐπατρίδου καὶ τῆς οἰκογενείας του! Ἐμένα δὲν μὲ γνωρίζετε. Πρῶτῃ φορὰ μὲ βλέπετε. Ὅσα κι' ἂν εἶμαι διοικητής σας

— Πολίτες τῆς Ρείνα ντὲ Λὸς "Αντζελες!...

— Τρελλός ήταν αυτός ο άνθρωπος ή πιο κουτός κι' από μένα;

καί κρατικός λειτουργός, φυσικό είναι ν' αμφιβάλλετε στα λόγια μου! Ξέρω πώς αυτός ο άθλιος ληστής, ο Ζορρό, έχει πολλές συμπάθειες σ' αυτό το μέρος! Οί πιο πολλοί από σας δέν πιστεύουν ακόμη, ότι αυτός δολοφόνησε τόν άμοιξά και λήστεψε τόν Δόν Ραμόν Περέϊρα, τή σύζυγό του και τήν κόρη του! Άλλά τόν Δόν Περέϊρα τόν ξέρετε και τόν αγαπάτε και τόν σέβεσθε όλοι σας! Ξέρετε πώς είναι ένας έντιμος κι' εύσυνείδητος εύγενής, που έχει κάνει πολλές καλωσύνες στους φτωχούς! Το παραμύθι λοιπόν πώς ο Ζορρό, τιμωρεί τους κακούς και τους τυράννους δέν πιάνει

έδω! Και για να μήν ύπάρξη καμμιά άμφιβολία, παρακάλεσα τόν Δόν Περέϊρα και τήν οικογένειά του, να έρθουν να σας βεβαιώσουν οί ίδιοι τά λεγόμενά μου!

Μ' αυτά τά λόγια και ενώ ένας ψίθυρος ξεσηκώνεται από τήν κοσμοπλημμυρισμένη πλατεία, ο Μπατίστα σηκώνει τó χέρι του, στρέφοντας προς τά πίσω. Άπ' τήν πόρτα τής Ιβεράντας φανερώνονται ένας ηλικιωμένος και παχύς άνθρωπος, μιá ηλικιωμένη σενόρα και μιá δροσερή μελαχροινή κοπέλλα, με υπέροχη όμορφιά.

Νεκρική σιωπή γίνεται πάλι. Είναι φανερό πώς ο λαός τής Ρέϊνα ντέ Λος Άντζελες,

σέβεται και ἐκτιμάει στ' ἀλή- γος! Κι' ἐγὼ κι' ἡ γυναίκα
θεια τὴν εἰλικρίνεια αὐτοῦ
τοῦ εὐγενούς.

Ὁ διοικητὴς τὸν ρωτᾷ
μὲ δυνατὴ φωνή:

— Εἶναι ἀλήθεια, σενόρ,
ὅτι σὰς ἐλήστεψαν χθὲς τὸ
βράδυ, ἀφοῦ ἐδολοφόνησαν
τὸν ἀμαξῶ σας;

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε!,
ἀποκρίνεται μὲ θλιμμένη ἀλ-
λὰ δυνατὴ φωνὴ καὶ ὁ Περεΐ-
ρα. Τὸν δολοφόνησαν μάλι-
στα ψυχρά, χωρὶς νὰ ὑπάρ-
χη κανένας λόγος! Τὴν ὥρα
ἐκείνη, ὁ δυστυχισμένος, δὲν
κρατοῦσε κανένα ὄπλο στὰ χέ-
ρια του! Μάλιστα ρώτησε τὸν
Ζορρό ἂν ἤθελε νὰ τὸν βοηθή-
ση! Κι' ἐκεῖνος τὸν εἰρωνεύ-
θηκε καὶ τὸν σκότωσε.

— Εἶπατε Ζορρό!, φωνά-
ζει ὁ Μπατίστα, ἐνῶ πάλι ἕ-
νας μεγάλος ψιθύρος ξεσηκώ-
νεται ἀπὸ τὴν κοσμοπλημιμυ-
ρισμένη πλατεῖα. Εἶστε βέ-
βαιος πὼς ὁ ληστής καὶ δολο-
φόνος ἦταν ὁ Ζορρό;

— Δυστυχῶς εἶμαι βέ-
βαιος!, ἀπαντᾷ ὁ εὐπατρί-
δης χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι.

— Δυστυχῶς; Γιατὶ «δυ-
στυχῶς»; φωνάζει ὁ διοικητὴς
σαρκαστικά.

— Γιατὶ πίστευα κι' ἐγώ,
ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ἐξοχώ-
τατε, πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
ὑπηρετεῖ — μὲ κάπως παρά-
νομο τρόπο ἔστω — τὴ δικαιο-
σύνη! Πὼς οὐδέποτε κάνει
δολοφονίες καὶ ληστείες!... Γε-
λάστηκα! Γελάστηκα αἰκ-
τρά! Εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ
μάτια, ποῖος εἶναι στὴν πρα-
υματικότητα αὐτὸς ὁ κακοῦρ-

μου καὶ ἡ κόρη μου τὸ εἶδα-
με! Ἄς τὸ μάθῃ λοιπὸν κι' ὁ-
λος ὁ κόσμος, ποὺ πίστευε
στὸν Ζορρό, σὰν κι' ἐμένα!
Εἶναι φονιάς! Εἶναι ἀπατεώ-
νας! Πρέπει νὰ λείψῃ.

Ὁ Δὸν Μπατίστα μπαίνει
μπροστὰ στὸν Περεΐρα καὶ
χτυπάει τὴ γροθιά του στὸ
κιγκλίδωμα τοῦ ἐξώστη.

— Ἀρκετά!, οὐρλιάζει ἄ-
γρια. Θὰ λείψῃ, σενόρ! Τὸ ὑ-
πόσχομαι ἐγώ, ὁ Δὸν Χουάν
Μαρία Μπατίστα, διοικητὴς
τῆς Ἄλτα Καλιφόρνια! Πρὶν
περάσῃ μιὰ ἐβδομάδα, θὰ
τὸν ἔχω κρεμάσει σ' αὐτὴν
ἐδῶ τὴν πλατεῖα, ποὺ βρυσκό-
σαστε τώρα! Κι' ἐπειδὴ κα-
νεὶς δὲν μὲ γνωρίζει στὸ που-
ἐμπλο, ἕνας σὰς λέω: Μὴν
τολμήσει κανεὶς νὰ τὸν κρύ-
ψῃ, νὰ τοῦ δώσῃ ἄσυλο ἢ νὰ
τὸν καλύψῃ ἔστω, μὲ τὴ σιω-
πή! Ὅσο εἶμαι καλὸς ὅταν
δὲν μὲ πειράζουν, τόσο εἶμαι
ἀδυσώπητος, ὅταν μοῦ πᾶνε
κόντρα! Ξέρω ὅτι, χρόνια ὀ-
λόκληρα, ὁ λαὸς τῆς Ἄλτα
Καλιφόρνια, ἔχει δώσει ἀμέ-
τρητες φορές σ' αὐτὸν τὸν
κακοῦργο τὴ δυνατότητα νὰ
διαφύγῃ... Νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ
τὰ χέρια τῆς Δικαιοσύνης!
Μὴν τολμήσῃ κανεὶς νὰ τὸ ἐ-
παναλάβῃ, γιατί ἀλλοίμονό
του! Εἶμαι ἱκανὸς νὰ χύσω
ποτάμια αἷμα, γιὰ νὰ κρεμά-
σω αὐτὸν τὸν ληστή, Δὲν ἔχω
νὰ πῶ τίποτε ἄλλο γιὰ τὴν
ὥρα!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια γυ-
ρίζει καὶ μπαίνει στὸ ἐσωτε-
ρικὸ τοῦ κτιρίου, ἀκολουθού-
μενος ἀπὸ τὸν Δὸν Περεΐρα

καὶ τὶς δυὸ γυναῖκες.

Καινούργια βοή ξεσηκώνεται στὴν πλατεία τοῦ πουέμπλο, μεγαλύτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ὁ Γαλέρας ἔχει ἀπομείνει ἀκίνητος, σὰν ἄγαλμα, μὲ γουρλωμένα μάτια καὶ κυττάζει τὸν Σάντρο, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔχει ξεχάσει τὸ βλέμμα του στὴν ἄδεια θεράντια.

— Δὸν Σά... Σά... Σάντρο!, κάνει ἀναποφάσιστα ὁ γίγαντας.

— Τ' εἶναι, Γαλέρα; ρωτάει εὐθύμα ὁ νέος γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος του.

— Τρελλὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἢ πιὸ κουτὸς κι' ἀπὸ μένα; Λέει πῶς ὁ Ζορρό σκότωσε τὸν ἀμαξᾶ, ἀφοῦ ὁ Ζορρό, ἤθελα νὰ πῶ! Ἐμεῖς ξέρουμε πῶς ὁ Ζορρό... Δὲν ξέρουμε, σενόρ, ὅτι...;

— Βεβαίως!, φωνάζει γελώντας ὁ Σάντρο. Ξέρουμε πῶς αὐτὴ ἢ κοπέλλα, ἢ κόρη τοῦ Δὸν Περέϊρα, εἶναι ἢ πιὸ ὁμορφὴ κοπέλλα τοῦ κόσμου!

— Μάλιστα! Αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ κι' ἐγώ!, συμφωνεῖ ἐριαμβευτικὰ ὁ Γαλέρας.

Καὶ πάλι ὁ Ζορρό

Ο ΔΟΝ Περέϊρα καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες ξεκινοῦν γιὰ τὸ μεγάλο ἀγρόκτημά τους, ποὺ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ πουέμπλο. Παίρνουν τὸν μεγάλο, ἐξοχικὸ δρόμο. Ὁ καινούργιος ἀμαξᾶς ὀδηγεῖ τὰ ἄλογα μὲ μέση ταχύτητα.

Ὁ Περέϊρα εἶναι ἀμίλητος,

ιβυθισμένος στὶς σκέψεις του. Ἡ γυναῖκα του κι' ἡ κόρη του τὸν κυττοῦν ἀνήσυχα. Ἡ δεύτερη, λέει, σὲ μιὰ στιγμή:

— Πατέρα, συμβαίνει τίποτα κακό;

Ὁ εὐπατρίδης τὴν παρατηρεῖ μ' ἀγάπη. Προσπαθεῖ νὰ τῆς χαμογελάσει.

— Ἐχω μιὰ παράξενη ἀνησυχία, κόρη μου!, ἀποκρίνεται. Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί εἶναι... Αἰσθάνομαι σὰν νὰ ἔχω κάνει κάποιο μεγάλο λάθος!

— Λάθος!, φωνάζει ἡ Δόνα Περέϊρα. Τί λάθος νᾶκανες, Ραιμόν; Μήπως αὐτὸς ὁ ληστὴς δὲν σκότωσε τὸν καημένο τὸν Φελίππε, μπρὸς στὰ μάτια μας;

— Μάνος ἄλτος σενόρ! Ψηλὰ τὰ χέρια!, ἀκούγεται τὴν ἴδια στιγμή μιὰ κραυγὴ ἔξω ἀπὸ τὴν ἄμαξᾶ.

Οἱ τρεῖς ἐπιβάτες ἀλληλοκυττάζονται τρομαγμένοι. Ὑστερα κυττοῦν μὲ μιὰ ταυτόχρονη κίνηση, ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Βλέπουν ἕναν ὀλόμαυρο καθαλλάρη, ποὺ ἔχει βγῆ πίσω ἀπὸ μιὰ συστάδα θάμνων καὶ πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος τους.

— Ὁ Ζορρό!, τραυλίζει χλωμιάζοντας ὁ Περέϊρα. Μέρα - μεσημέρι! Τί θέλει πάλι;

Ἡ γυναῖκα του φέρνει τὸ χέρι της στὴν καρδιά. Μοιάζει ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσει. Ἡ κόρη της τὴν σφίγγει ἐπάνω της γιὰ νὰ τῆς δώσει κουράγιο. Ταυτόχρονα φωνάζει στὸν ἀμαξᾶ:

— Χοσέ! Σκότωσέ τον!

Μὴν τὸν ἀφήσης νὰ πλησιάσῃ!

Ὁ Χοσὲ ἀρπάζει πραγματικά τὴν καρμπίνα που ὑπάρχει κοντά του. Τὴ φέρνει στὸν ὦμο ἀστραπιαῖα καὶ σημαδεύει.

Μὰ ὅσο γρήγορα κι' ἂν γίνονται ὅλ' αὐτά, δὲν προλαβαίνει νὰ τραθήξῃ τὴ σκανδάλῃ.

Ὁ μασκοφόρος καθαλλάρης δὲν κρατάει πιστόλια στὰ χέρια του σήμερα. Μόνο τὸ μακρὸ μαστίγιό του, που εἶναι τυλιγμένο κοντὰ στὸ χέρι του. Στὴν κίνησι, λοιπὸν τοῦ ἀμαξᾶ, τὸ μαστίγιό ξετυλίγεται ἄξαφνα καὶ ἡ μακρὰ καὶ λεπτὴ ἄκρη του τινάζεται πρὸς τὸν Χοσέ. Τυλίγεται σὰν φίδι γύρω ἀπὸ τὴν καρμπίνα κι' ὕστερα τραβιέται ἀπότομα. Τὸ ὄπλο ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀμαξᾶ καὶ πέφτει στὴν ξερὴ γῆ, πολλὰ μέτρα μακρὰ του.

Μιὰ κραυγὴ τρόμου βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Χοσέ. Ἐτοιμάζεται νὰ πηδήξῃ ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια. Εἶναι βέβαιος πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὁ Ζορρό θὰ τὸν πυροβολήσῃ κι' ἐκείνον, ὅπως ἔκανε καὶ μὲ τὸν προκάτοχό του.

Μὰ ὁ μασκοφόρος τοῦ λέει μὲ ἤρεμῃ καὶ γλυκεῖα φωνή:

— Μὴ φοβάσαι, ἀμίγο! Δὲν πρόκειται νὰ πάθῃς τίποτα!

Καὶ ταυτόχρονα γέρνει τὸ κορμί του μὲ καταπληκτικὴ γρηγοράδα. Γλυστράει ἀπ' τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του καὶ πηδάει στὴ γῆ. Τὴν ἴδια στιγμὴ

που γίνονται αὐτά, ἀκούγεται ὁ κρότος ἑνὸς πυροβολισμοῦ.

Ὁ Δὸν Ραιμὸν Περέϊρα ἔχει βγάλει τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς ἀμαξᾶ κι' ἔχει ρίξει καταπάνω στὸν Ζορρό, μ' ἓνα παλιό, μονόσφαιρο πιστόλι. Ἡ σφαῖρα περνάει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ μαυροντυμένου καθαλλάρη καὶ χάνεται στὸν ἀέρα.

— Ντροπὴ σας, σενὸρ Ραιμὸν! φωνάζει εὐθύμα ὁ Ζορρό. Αὐτὸ που πῆγατε νὰ κάνετε, ἦταν καθαρὴ δολοφονία! Εἶδατε ὅτι δὲν κρατοῦσα στὰ χέρια μου τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ ἓνα μαστίγιό. Καὶ οὔτε κυττούσα καν πρὸς τὸ μέρος σας! Τί περισσότερο ἔκανε ὁ χθεσινὸ βραδυνὸς ληστής, που σκότωσε τὸν ἀνυπεράσπιστο Φελίππε;

— Ὁ χθεσινὸ βραδυνὸς ληστής κι' ἐσύ, εἴσαστε τὸ ἴδιο πρόσωπο! φωνάζει ξαναμμένος ὁ Περέϊρα.

Ὁ Ζορρό ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν ὁμορφὴ κοπέλλα που τὸν κυττάζει κι' ἐκείνη μὲ τὰ φλογερὰ μαῦρα μάτια της. Νοιώθει μιὰ δυνατὴ ἀνατριχίλα νὰ τὸν διαπερνᾷ. Πρῶτη φορὰ τὴ βλέπει ἀπὸ τόσο κοντά. Ἡ ὁμορφὰ της εἶναι κάτι τὸ ἀπερίγραπτο. Θὰ ἔλεγε πὼς εἶναι ἄγγελος! Καὶ δὲν θάναε παραπάνω ἀπὸ δεκαπέντε χρονῶν!

Ἡ τιμωρία!

Ο ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΣ ἰ-
δαλγὸς κάνει μιὰ ὑπόκλισι

γεμάτη χάρι πρὸς τὸ μέρος της. Μετά, ἐνῶ αὐτὴ κοκκινίζει ὡς τ' αὐτιά, γυρίζει καὶ λέει στὸν πατέρα της:

— Αὐτό, σενὸρ Περεΐρα, μπορεῖ νὰ τὸ λήη ὁ Δὸν Μπατίστα, ποὺ ἦρθε τώρα στὴν "Αλτα Καλιφόρνια. "Ὁχι, ὅμως κι' ἐσεῖς, ποὺ γεννηθήκατε σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Μιὰ ἀπάτη, διαρκεῖ λίγες μέρες, λίγους μῆνες, ἕνα - δυὸ χρόνια... "Ὁμως τὸ ὄνομα τοῦ Ζορρό ἔχει γίνῃ θρύλος! Οἱ φτωχοὶ καὶ κατατρεγμένοι, ποὺ ὀρκίζονται σ' αὐτό, εἶναι χιλιάδες! Νομίζω δὲν σὰς ἐπιτρέπεται νὰ εἰσθε τόσο ἀφελής, σενόρ! Μιὰ τέτοια, ἱστορία, δὲν γκρεμίζεται ἔτσι, μὲ δυὸ πιστολιές, ποὺ τὶς ἔριξε ἕνας ἄλλος!

— "Ἄλλος!, κάνει ἔκπληκτος ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια ἀμφιβολία τώρα ὁ Περεΐρα. Τί ἐννοεῖς; Σὲ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, Ζορρό! Καὶ δὲν σὲ εἶδα μονάχα ἐγώ!...

— Μὲ τὰ μάτια σας εἶδατε ἕνα μαῦρο ὕφασμα!, ἀπαιτᾷ αὐστηρὰ ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητής. Δὲν εἶδατε τί κρύβεται κάτω ἀπ' αὐτό. Οὔτε χτὲς τὸ βράδυ, οὔτε τώρα τὸ βλέπετε! Γιατὶ δὲν σκότωσα πάλι τὸν ἀμαξᾶ σας; Γιατὶ παρουσιάζομαι καὶ σὰς μὲ μὴ, μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς μου, στὸ φῶς τῆς μέρας; Σενὸρ Ραμόν, κηλιδώσατε τ' ὄνομα τοῦ Ζορρό! Τὸ καταγγείλατε ἄδικα μπροστὰ σ' ὀλόκληρο τὸν λαὸ τῆς Ρεΐνα ντὲ Λὸς "Αντζελες! Ἐκεῖνο ποὺ χρόνια ὀλόκληρα σήμαινε «προστάτης», «φίλος», «ἐκδι-

κτητής», τώρα σημαίνει «δολοφόνος» καὶ «ληστής», χάρι σ' ἐσᾶς! Κάνετε μεγάλο κακὸ σ' αὐτὸν τὸν τόπο....

— Δὲν καταλαβαίνω!, μουρμουρίζει ἀποσβολωμένος ὁ Δὸν Ραμόν. Ἄκόμα κι' ἂν ὅλα ὅσα λέτε — μιλάει ἄθελα στὸν πληθυντικὸ ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα — εἶναι ἀλήθεια, τότε πιθανὸν νὰ ἔκανα κακὸ σ' ἐσᾶς... "Ὁχι καὶ στὸν τόπο!

— Μεγάλο κακό, σενόρ!, ἐπαναλαμβάνει μὲ ἐπίσημη φωνὴ ὁ Ζορρό. Ὁ καίμοῦργιος δικητῆς στὴ δική σας μαρτυρία βασίστηκε, γιὰ νὰ ἀναγγεῖλη ἀρχὴ «ἀνακρίσεων» καὶ «ποταμοὺς αἵματος». Θὰ βασανστοῦν ἄδικα ἄνθρωποι ἐξ αἰτίας σας! Ἴσως καὶ νὰ πεθάνουν πολλοὶ ἂν δὲν προλάβουμε. Γιατὶ κανεὶς δὲν ξέρεי ποῦ κρύβεται ὁ Ζορρό! Οὔτε ὁ ἀληθινός... οὔτε ὁ πλαστός! Καὶ νὰ θέλουν αὐτοὶ οἱ δύστυχοι, δὲν θὰ μπορούν νὰ ἱκανοποιήσουν τὴ μανία τοῦ Δὸν Μπατίστα! Κι' ἔτσι, θὰ ὑποφέρουν!

Ὁ Περεΐρα ἔχει χλωμιάσει. Κυττάζει σαστισμένος τὴν κόρη του. Τὸ βλέμμα της τὸν κάνει ν' ἀνατριχιάσει. Καταλαβαίνει σὲ μιὰ στιγμή ὅτι κι' ἐκείνη ἰσχυρὰ τὸν πιστεύει ἕνοχο.

— Σενὸρ Ζορρό, λέει στὸ τέλος, παραδέχομαι ὅτι μπορεῖ νὰ ἔσφαλα! Ἄν βέβαια τὰ πράγματα εἶναι ὅπως τὰ λέτε, δὲν χωράει ἀμφιβολία γιὰ τὸ λάθος μου. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ πιστέψω χωρὶς ἀποδείξεις! Ἴσως καὶ τώρα νὰ μὲ κοροϊδεύετε! Ἴσως νὰ

παίζετε κάποια μπλόφα, που δέν μπορώ νὰ συλλάβω τὸν σκοπὸ τῆς...

Ὁ Μαισκοφόρος Ἐκδικητῆς ἀνοίγει ξαφνικὰ τὴν πόρτα τῆς ἄμαξας καὶ λέει:

— Κατεβῆτε, σενὸρ Ραμόν!

Καὶ ταυτόχρονα διατάζει καὶ τὸν ἄμαξᾶ:

— Ἐσύ, λύσε ἓνα ἀπὸ τ' ἄλογα τῆς ἄμαξας!

Ὁ εὐπατρίδης τὸν κυττάζει ἀναποφάσιτος μιὰ στιγμή. Ὑστερα ὅμως καταλαβαίνει πὼς δέν μπορεῖ νὰ κάνη διαφορετικὰ καὶ ὑπακούει. Κατεβαίνει ἀπὸ τὴν ἄμαξα. Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸν Χοσέ, πού ἔχει ἀρχίσει νὰ λύνη τὸ ἄλογο. Ρωτᾶει ἀνήσυχος:

— Τί σημαίνουν αὐτά;

— Σημαίνουν, σενὸρ, πὼς θὰ τιμωρηθῆτε γιὰ τὸ κακὸ πού κάνατε!, ἀπαντᾶει ἤρεμα ὁ Ζορρό.

Καὶ βλέποντας τὴν ἀγωνία στὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας βιάζεται νὰ συνεχίση:

— Ἡ τιμωρία σας ὅμως θὰ εἶναι μηδαμινή, σχετικὰ μὲ τὸ λάθος σας. Ὡστόσο, θὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς πῶ, χωρὶς νὰ σᾶς δώσω καμμιά ἀπόδειξι πὼς σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια — γιὰτὶ δέν ἔχω καμμιά ἀπόδειξι!

— Τότε δέν θὰ κάνω τίποτα, σενὸρ! ἀπαντᾶει θυμωμένος ὁ Περέϊρα.

— Θὰ ὑπακούσετε!, τοῦ λέει ξερὰ ὁ Ζορρό. Θὰ σᾶς ἀναγκάσω! Ἄς μὴ φλυαροῦμε, γιὰτὶ δέν ὑπάρχει καιρὸς! Σενὸρ Ραμόν γνωρίζετε προσωπικὰ τὸν Δὸν Μπατίστα;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ εὐπατρίδης.

— Γνωρίζετε ὅμως τὸν Δὸν Τσελεστίνιο Μολντάμπαν, πού ξεκίνησε ἀπὸ τὴ Ρέϊνα ντὲ Λὸς Ἄντζελες, γιὰ νὰ γίνη ἀντιπρόεδρος τοῦ Μεξικῶ.

— Ἀσφαλῶς!, ἀποκρίνεται ὁ Περέϊρα παραξενεμένος.

Δέν μπορεῖ νὰ καταλάβη τοῦ θέλει νὰ καταλήξῃ ὁ Ζορρό.

— Λοιπὸν, θὰ πάρετε αὐτὸ τὸ ἄλογο καὶ θὰ τρέξετε νὰ συναντήσετε τὸν Δὸν Μολντάμπαν, σενὸρ. Θὰ τοῦ πῆτε νὰ ἔρθῃ τὸ συντομώτερο στὸ πιουέμπλο μας. Θὰ τὸν φέρετε μαζί σας.

— Ἀρνοῦμαι νὰ κάνω ὅ,τι δήποτε, φωνάζει μὲ πείσμα ὁ Περέϊρα, ἂν δέν μοῦ ἐξηγήσετε...

Ὁ Ζορρό δέν τὸν ἀφήνει νὰ τελειώσῃ. Τραβάει τὰ δυὸ πιστόλια του καὶ τὰ στρέφει καταπάνω στὴ Δόνα Περέϊρα καὶ τὴν ὀμορφὴ κόρη τῆς.

— Θὰ ξεκινήσετε ἀμέσως σενὸρ!, διατάζει σκληρὰ. Τὸ ἄλογό σας εἶναι ἔτοιμο!

Ὁ Δὸν Ραμόν γίνεταί κίτρινος σὰν κερὶ. Ἀλλά, παρ' ὅλη τὴν ἀνησυχία του, τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θυμὸ.

— Καὶ λέτε πὼς δέν εἶσθε δολοφόνος, ληστής κι' ἐκβιαστής; φωνάζει μὲ φωνὴ πού ἡ ὀργὴ τὴν κάνει νὰ τρέμῃ.

— Μπορεῖτε νὰ πῆτε ὅ,τι θέλετε!, ἀποκρίνεται ψυχρὰ ὁ μαισκοφόρος. Ἀφοῦ δέν μπορεσα νὰ σᾶς πείσω μὲ τὴν λο

γική, θὰ τὸ κάνω μὲ τὰ ὄπλα!
Καὶ δὲν θὰ διστάσω νὰ πυροβολήσω, σενόρ, μ' ὄλο πού αὐτὸ θὲ μὲ λυπήσῃ ἔξαρρητικά. Προσπαθῶ νὰ σώσω χιλιάδες ψυχές!

— Καί... τί θ' ἀπογίνουιν ἐκεῖνες, ὅταν λείψω; ρωτάει αἰδέβαια ὁ Δὸν Περέϊρα.

— Θὰ μείνουιν αἰχμάλωτές μου, ὡς τὴν ἐπιστροφή σας. Θὰ ἐλευθερωθοῦν, μόλις ἐπιστρέψετε μὲ τὸν Δὸν Μολνιτάμπαν! Ἐλπίζω αὐτὸ νὰ σὰς κάνῃ νὰ βιασθῆτε...

Ὁ Δὸν Περέϊρα διστάζει ἀκόμα. Μὰ βλέπει πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσι. Ἀμίλητος τότε, στρέφει καὶ φιλάει ἀπελπισμένος τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του. Ὑστερὰ λέει στὸν Ζορρό μὲ τὰ δόντια σφ.γμένα:

— Ὑπακούω γιὰ χάρι τους ὅπως βλέπετε, σενόρ! Ἄν ὅμως πάθουν τὸ παραμικρό, ἀλλοίμονό σας! Πουθενὰ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ κρυφθῆτε! Οὔτε καὶ μέσα στὰ καταχθόνια τῆς γῆς!

Τρέχει, πηδάει μὲ μιὰ ἀπίστευτη γιὰ τὸ πάχος του εὐκνησία, στὸ ἄλογο πού ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Χοσέ καὶ ξεκινάει μὲ γοργὸ καλπασμό. Σὲ λίγα λεπτὰ ἔχει χαθῆ στὸ στρίψιμο ἑνὸς χαμηλοῦ λόφου.

Ὁ Ζορρό γυρίζει στὶς δυὸ γυναῖκες:

— Σενόρρα, σενιορίτα, λέει μὲ καινούργια ὑπόκλισι, λυπᾶμαι γιὰ ὅλ' αὐτά. Μπορεῖτε τώρα νὰ συνεχίσετε τὸ ταξίδι σας. Δυστυχῶς δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὰς συνοδεύσω.

— Δέν... δὲν θὰ μᾶς κρατήσετε αἰχμαλώτους λοιπόν; κάνει σαστισμένη ἢ κοπέλλα, μ' ἓναν τρόπο, σὰν νὰ τὴν δυσσαρεστή αὐτό.

— Ὅχι, σενιορίτα Κάρμεν!, ἀποκρίνεται χαμογελώντας κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τοῦ ὁ Ζορρό. Συγχωρήστε με καὶ γιὰ τὸ μικρὸ αὐτὸ ψέμα πού εἶπα στὸν πατέρα σας. Πιστεύοντας ὅτι κινδυνεύετε, θὰ κάνῃ ἐκεῖνο πού πρέπει. Δὲν χρειάζεται νὰ ταλαιπωρηθῆτε σ' ἓνα μέρος χωρὶς καθόλου ἀνέσεις!... Ἄντιός!

Καὶ δίχως νὰ περιμένη ἀπάντησι, τρέχει στὸ ἄλογο του. Μ' ἓνα πήδημα βρίσκειται στὴ ράχι του καὶ ξεκινάει ὀλοταχῶς.

Ἡ ὁμορφὴ Κάρμεν τὸν παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα ἀπ' τὸ πίσω παραθυράκι τῆς ἄμαξας. Τότε ἡ μητέρα τῆς θυμωμένη, τραβάει καὶ κατεβάζει τὸ κουρτινάκι. Φωνάζει στὸν ἄμαξά:

— Βάμος, Χοσέ!

Κι' ἡ ἄμαξα συνεχίζει τὸν δρόμο τῆς.

Ἐνέδρα

Ο ΖΟΡΡΟ, ὅμως, δὲν πηγαίνει πολὺ μακριά. Καθὼς περνάει κοντὰ ἀπὸ κάτι ἀπότομα βράχια, ξεπετιῶνται πίσω του τέσσερις χωροφύλακες.

— Ψηλὰ τὰ χέρια, σενόρ Ζορρό!, φωνάζει σαρκαστικά ὁ ἓνας τους. Μὴν κάνῃς καμμιὰ βλακεία καὶ μᾶς ἀναγκάσης νὰ σὲ σκοτώσουμε, γιὰτὶ

Ἡ πιὸ παράξενη καὶ φοβερὴ μονομαχία ἀρχίζει τότε.

ὁ Δὸν Χουὰν Μαρία Μπατίσπια, ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ σὲ κρεμάσῃ στὴν πλατεῖα τοῦ πουέμπλο! Καὶ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, πρέπει νὰ εἶσαι ζωντανός!

Ὅση ὥρα ὁ χωροφύλακας ἐκεῖνος φλυαρεῖ, ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς τὸν παρατηρεῖ μέσ' ἀπὸ τὶς τρύπες τῆς μιάσκας του. Κι' αὐτὸν καὶ τοὺς τρεῖς συμπρόφους του.

Ἀπὸ τὸν κάπως ἀσυνήθιστο τόνο ποὺ ἔχει τὸ χρῶμα τῆς στολῆς τους, καταλαβαίνει πὼς εἶναι οἱ τέσσερις προσωπικοὶ σωματοφύλακες, ποὺ ἔχει φέρει μαζί του ὁ Δὸν Μπατίσπια.

Τὰ μάτια τοῦ μασκοφόρου ἰσόλογου, ὅμως, βλέπουν καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα, ποὺ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ξεχωρίσουν ὅποιαδήποτε μάτια. Μιὰ

παγωμένη ανατριχίλα κατακυλάει στη ραχοκοκκαλιά του.

Οί τέσσερις χωροφύλακες βαδίζουν κιάλας προς τὸ μέρος του. Κρατοῦν στὰ χέρια τους πιστόλια καὶ ὅλες οἱ κάννες, τὸν σημαδεύουν κατάστηθα. Δέν μπισρεῖ νὰ κάνει τὴν παραμικρὴ κίνησι. Τὸ μυαλό του ἄδικα ψάχνει ἀπεγνωσμένα νὰ βρῆ μιὰ λύσι. "Αἰξαφνιά καταλαβαίνει, πὼς ἔτσι ἀπότομα, ἐκεῖ πού νόμιζε πὼς ὅλα πήγαιναν καλά. γὰ νὰ ἀποκαλυφθῆ ὁ δολοφόνος σωσίας του, εἶναι τώρα ὀριστικὰ χαμένος! Εἶναι μέρα - μεσημέρι. Δέν ἔχει καιμιὰ ἐλπίδα νὰ ξεφύγει καλπάζοντας. Στὶς κόρες τῶν ματιῶν ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, γυαλίζει ὁ θάνατος. Εἶναι φανερό πὼς δέν θὰ διστάσουν νὰ τὸν πυροβολήσουν, ἀμέσως μίλις ἐπιχειρήσι κάτι.

Καὶ οἱ χωροφύλακες τὸν ζυγώνουν κι' ἄλλο. Σταματοῦν ἀκριβῶς ἐμπρός του. Οἱ κάννες τῶν πιστολιῶν τους, οὔτε στιγμή δέν παύουν νὰ κυττάζουν βλοσυρὰ τὸ στήθος του.

— Κατέβα ἀπὸ τὸ ἄλογό σου, σενόρ!, διατάζει ὁ ἕνας τους. "Ἠσυχὰ ὅμως. Σιγὰ - σιγὰ! Νάσαι σίγουρος πὼς χάθηκες, ἂν πᾶς νὰ κάνης τὰ συνηθισμένα κόλπα σου! Δέν πειονᾶνε σ' ἐμᾶς!

Ὁ Ζορρό τὸ καταλαβαίνει. Ἡ ψυχὴ του γεμίζει ἀπελπίσι.

«Τόσο γρήγορα, λοιπόν, τέλειωσαν ὅλα γιὰ μένα; συλλογίζεται μ' ἀπόγνωσι. «Μή-

πως εἶχε δίκιο ὁ πατέρας μου πού εἶπε πὼς εἶμαι μικρὸς γι' αὐτὴ τὴ δουλειά;»

Κατεβαίνει ἀπ' τὸ ἄλογό του, ὑπακούοντας ἀναγκαστικά. Ὁ χωροφύλακας πού μιλάει συνεχῶς, τὸν κυττάζει σαρκαστικὰ καὶ ὑψώνει τὸ ἐλεύθερο χέρι πρὸς τὸ πρόσωπό του.

— Καὶ τώρα, ἡ συνταρακτικὴ ἀποκάλυψις!, λέει κοροϊδευτικά. "Ας δοῦμε τί λογιῆς φάτσα κρύβεται κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ πανί!

«Ναί! Δίκιο εἶχε ὁ πατέρας! — εἶναι ἡ τελευταία, ἀπελπισμένη σκέψι πού κάνει ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητής, ἀνίκανος νὰ σαλέψη.

* * *

Γιατὶ στὴν πραγματικότητα, ὁ ἄνθρωπος πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν ὀλόμαυρη φορεσιὰ τοῦ Ζορρό, δέν εἶναι παρὰ εἶναι δεκαεφτάχρονο παλληκάρι: Ὁ γιὸς τοῦ νεκροῦ τώρα πᾶ ἀληθινοῦ Ζορρό, πού ἦταν ὁ Δὸν Ντιέγκο Βέγκα. Ζορρό τώρα εἶναι ὁ νεαρὸς Δὸν Σάντρο Βέγκα.

Κανεὶς δέν θὰ μπορούσε νὰ πιστέψη, βλέποντας αὐτὸ τὸ λεπτεπίλεπτο ἀγόρι, μὲ πᾶ δαντελλένια κοστούμα καὶ τ' ἀρωματισμένα μαντηλάκια, μὲ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν ποίησι καὶ τὴν ἀπέχθειά του γιὰ σκοτωμοὺς καὶ καυγάδες, πὼς εἶναι ὁ ἀτρόμητος καιβαλλάρης, πού ἐλευθέρωσε τὴν "Αλτα Καλιφόρνια, ἀπὸ τοὺς ληστὲς τοῦ προδότη συνταγματάρχη Φερνάντο Ριάθ. Ἄλλὰ ὁ Σάντρο ἀκολουθεῖ τὴν τακτικὴ τοῦ πατέρα του,

που ἐπροσποιεῖτο τὸν δειλὸν κι' ἔτσι κανεῖς δὲν μπορούσε νὰ ὑποψιαστῆ, πὼς ἦταν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο, μὲ τὸν θρυλικὸ Ζορρό. Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, δηλαδή ὁ Σάντρο, ἔχει ἀναλάβει νὰ συνεχίσῃ τὸ μεγάλο ἔργο τοῦ πατέρα του. Μὰ τούτη τῆ στιγμῆ, τὸ ἔργο αὐτό, κινδυνεύει νὰ σταματήσῃ ἄδοξα.

Ὁ ἄγριος χωροφύλακας ἔχει ἀρπάξει κιόλας τὴν ἄκρη τοῦ μαύρου παντοῦ, πού σκεπάζει τὸ πρόσωπο τοῦ μικροῦ Ζορρό. Εἶναι ἕτοιμος νὰ τὸ τραβήξῃ. Ἐπάνω στὴν ὦρα, ὅμως, ἀκούγεται ἓνας πυροβολισμὸς καὶ μιὰ δυνατὴ κραυγὴ πόνου, πού τὴ συνοδεύει μιὰ φοβερὴ βλαστήμια.

Ὁ χωροφύλακας τινάζεται βιογγώντας. Ἀφήνει νὰ τοῦ πέσῃ τὸ πιστόλι. Μὲ τὸ χέρι πού τὸ κρατοῦσε, πιάνει τὸ ἄλλο του χέρι, πού εἶναι βουτηγμένο στὰ αἵματα!

Ταυτόχρονα, σὰν αὐτόματα, οἱ ἄλλοι τρεῖς χωροφύλακες στρέφουν ἐνστικτωδῶς πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἔχει ἔρθῃ ὁ πυροβολισμὸς. Ἐνας καθαλλάρης στέκει ἀκίνητος ἐπάνω στὸ ἄλογό του. Τὸ δεξιό του χέρι κρατιᾷ ἓνα μονόσφαιρο πιστόλι, πού τώρα πρᾶ εἶναι ἄχρηστο, γατὶ ἔχει ἀδειάσει.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ Δὸν Ραμὸν Περέρρα!

Τὸ φοβερὸ νέο

ΟΙ ΔΥΟ ἀπὸ τοὺς τρεῖς πιά, ὀπλισμένους χω-

ροφύλακες, ὑψώνουν τὰ πιστόλια τους καὶ σημαδεύουν τὸν ἠλικιωμένο εὐπατρίδη. Ὁ τρίτος γυρίζει τὴν ἴδια στιγμῆ πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ Ζορρό. Ἀλλὰ τὸ δευτερόλεπτο πού ἔχει περάσει χωρὶς νὰ τὸν προσέχουν οἱ ἀντίπαλοί του, εἶναι παραπάνω ἀπὸ ἀρκετὸ γι' αὐτόν. Πρὶν ὁ χωροφύλακας προφτάσῃ νὰ γυρίσῃ τελείως, τρώει μιὰ φοβερὴ σπρωξιὰ, πού τὸν κάνει νὰ πέσῃ μὲ φόρα ἐπάνω στοὺς ἄλλους δύο, τῆ στιγμῆ ἀκριβῶς πού πυροβολοῦν τὸν Δὸν Περέρρα. Φυσικὰ οἱ σφαῖρες τινάζονται ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ἢ καρφώνονται στὸ χῶμα. Οἱ τρεῖς χωροφύλακες κουτροβαλιάζονται σ' ἓνα σύμπλεγμα κάτω, βλαστημώντας ἀπαίσια. Τοῦ ἑνὸς τὸ πιστόλι ἔχει ξεφύγει ἀπ' τὰ χέρια του. Οἱ ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ στρέψουν τὰ δικά τους ἐναντίον του. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς Ζορρό ἔχει πηδήξῃ κοντὰ στὸ ἄλογό του κι' ἔχει τραβήξῃ ἀπὸ τὴ σέλλα τὸ θρυλικὸ μαστίγιον. Ἡ μακρὰ γλώσσα του σχίζει τὸν ἀέρα σφυρίζοντας. Τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, τὰ δύο πιστόλια, κάνουν φτερὰ ἀπ' τὰ χέρια τῶν χωροφυλάκων. Τότε ὁ μικρὸς Ζορρό, τραβάει τὸ δικό του πιστόλι.

— Ἀκίνητοι, σενόρες!, διατάζει ξερά.

Καὶ βλέποντας τὰ τέσσερα ἄλογά τους κρυμμένα πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους, συνεχίζει:

— Ἀνεβήτε στὰ ζῶα καὶ

δρόμο! Γρήγορα, πριν τὸ μετανιώσω!

Οἱ χωροφύλακες δὲν θέλουν παρακάλλει. Βοηθοῦν τὸν πληγωμένο στὸ χέρι σύντροφό τους, ν' ἀνέβη στὸ ἄλογο κι' ὕστερα κάνουν κι' αὐτοὶ τὸ ἴδιο. Πρὶν ξεκινήσουν, ὅμως, ὁ ἕνας τοὺς στρέφει πρὸς τὸ μέρος ποὺ στέκει ἀκίνητος πάντα, ὁ ἠλικιωμένος εὐπατρίδης.

— Δὸν Περέϊρα, τοῦ φωνάζει, εἶσαι ἕνας προδότης! Θὰ τὸ πληρώσης μὲ τὴ ζωὴ σου αὐτό!

Κι' ὕστερα φεύγουν.

Ὅταν χάνονται στὸ βάθος τῆς κοιλάδας τῆς Ρεΐνα ντὲ Λὸς Αντζελες, ὁ μικρὸς Ζορρό βρίσκεται πλάϊ στὸν Δὸν Ραμόν.

— Γιατὶ τὸ κάνατε αὐτό, σενόρ; τὸν ρωτᾷ μ' εὐγνωμοσύνη ἀλλὰ καὶ περιέργεια.

— Δὲν θ' ἄφηναι ποτὲ στὴν τύχη τους, τὴ γυναῖκα μου καὶ τὴν Κάρμεν!, ἀποκρίνεται ὁ εὐπατρίδης ἤρεμα ἀλλὰ μὲ θλιμμένη φωνή. Ὅταν ἔστρεψα ἀπ' τὸν λόφο καὶ δὲν μὲ βλέπατε πιά, ἀνέβηκα στὴν κορυφή του, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά. Εἶχα ἀποφασίσει νὰ σᾶς ἀκολουθήσω ἀπὸ μακριά. Νὰ μάθω ποὺ θὰ τὶς πηγαίνατε καὶ νὰ φροντίσω νὰ τὶς ἐλευθερώσω. Μὰ εἶδα μὲ ἔκπληξι, ὅτι τὶς ἀφήσατε νὰ φύγουν! Τότε κατάλαβα ὅτι εἶσαστε εἰλικρινῆς καὶ τίμους, ὅπως σᾶς πίστευα πάντα! Ὅπως σᾶς ξέρει ὅλος ὁ κόσμος. Κατάλαβα γιατί μοῦ εἶπατε ψέματα πὼς θὰ τὶς αἰχμαλωτίζατε. Κι' ἀκόμα κατὰλαβα πὼς ἔπρεπε νὰ πάω

στὴν ἀποστολὴ ποὺ μοῦ ἀναθέσατε. Ἐστρεψα τὸ ἄλογο μου γιὰ νὰ ξεκινήσω κιόλας, ἀλλὰ τότε εἶδα στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου τοὺς κρυμμένους χωροφύλακες, ποὺ σᾶς εἶχαν στήσει ἐνέδρα... Προσπάθησα νὰ σᾶς γλυτώσω, χωρίς νὰ σκοτώσω κανέναν. Εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ κι' ἐσεῖς σενόρ, δὲν χρησιμοποίησατε τὰ πιστόλια σας, ἐνῶ θὰ μπορούσατε!... Τώρα ὅμως... Τώρα εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας ἐκτὸς Νόμου, σὰν κι' ἐσᾶς!

— Ὅχι γιὰ πολὺ καιρό, Δὸν Ραμόν!, λέει ζωηρὰ ὁ Ζορρό. Ὅταν φέρετε τὸν Δὸν Μολντάμπαν ἐδῶ ὅλα θὰ διορθωθοῦν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ χάνουμε καιρό...

— Φεύγω ἀμέσως!, μουρμουρίζει ὁ Περέϊρα. Γιὰ τὸ Θεὸ ὅμως, σενόρ Ζορρό, προσέχετε τὴ γυναῖκα καὶ τὴν κόρη μου ὅσο θὰ λείπω...

Καὶ σπηρουνιάζοντας τ' ἄλογο του, παίρνει πάλι τὸν δρόμο...

Ὁ μικρὸς Ζορρό ξεκινᾷ κι' ἐκεῖνος μὲ ἄλλη κατεύθυνσι. Ἡ καρδιά του εἶναι παράξενα σφιγμένη. Βιάζεται φοβερὰ:

* * *

Μπαίνει στὴ σπηλιὰ ποὺ ὀδηγεῖ στὸ μυστικὸ καταφύγιό του. Ἀλλάζει γρήγορα τὰ μαῦρα ροῦχα του, μὲ τὸ κουστούμι τοῦ Δὸν Σάντρο Βέγκα. Ὑστερα περναεὶ τρέχοντας τὸν διάδρομο, ποὺ ὀδηγεῖ στὸ δωμάτιό του. Μπαίνει σ' αὐτὸ ἀπὸ τὴν κρυφὴ πόρτα τοῦ τζακινοῦ. Γυρίζει

τὸ ἀγαματάκι πού βρίσκεται ἐκεῖ πάνω καὶ ἡ πόρτα ἰξανακλείνει. Ξεκλειδώνει καὶ τὴν ἄλλη πόρτα τοῦ δωματίου. Ὑστερα τραβάει ἓνα μεταξωτὸ κορδόνι πού βρίσκεται κρεμασμένο πίσω ἀπ' αὐτή.

Ὁ ἐπίσημα ντυμένον ὑπηρέτης, πού μπάνει στὸ δωμάτιον σὲ λίγα δευτερόλεπτα, βρίσκει τὸν νεαρὸ κύριόν του νὰ χασμουριέται βαρυνεστημένα, μυρίζοντας συγχρόνως τὸ ἀρωματισμένο μαντηλάκι του.

— Γιατὶ δὲν μὲ ξυπνήσατε ὡς πῶρα, Μπενίτο; ρωτᾷει ὁ δεύτερος, μ' ἓνα δεύτερο, τρομερώτερο χασμουρητό. Κοντεύει μεσημέρι, κι' ἐγὼ ἀκόμα κοιμώμουν!

— Μά... εἶπατε νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλήσουμε καθόλου, σενόρ! μουρμουρίζει ἐκπληκτος ἐκεῖνος ὁ κακομοῖρης.

— Ἀλήθεια; Μπά! Τὸ ξέχασα! Μὲ συγχωρεῖς, Μπενίτο! Ἀλλὰ ἡ μητέρα ἤθελε νὰ πᾶμε ἐπίσκεψί μου φαίνεται, σήμερα τὸ πρωῖ...

— Σί, σενόρ!, μουρμουρίζει ὁ ὑπηρέτης καὶ τὰ μάτια του λάμπουν. Σᾶς περιμένει ὦρες τώρα, ἡ σενιόρα. Εἶναι ντυμένη ἀπὸ πολὺ νωρίς. Δὲν θέλησε ὅμως νὰ σᾶς ἐνοχλήσουν, ἀφοῦ ἔτσι διατάξατε. Μ' ὅλο πού... Δηλαδή, μοῦ φαίνεται ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχη, πού κοιμάστε τόσο πολὺ...

— Καλά, θὰ ἐτοιμαστῶ γρήγορα!, λέει ὁ Σάντρο κι' ἀρχίζει νὰ φτιάχινεται. Ξέρεις πού θέλει νὰ πᾶμε Μπενίτο;

— Σί, σενόρ! Ἀκουσα τὴν κυρία νὰ λέη ὅτι θὰ πᾶτε

νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν οἰκογένεια τοῦ Δὸν Περέϊρα. Ἐλεῖπαν μῆνες στὸ Μεξικὸ καὶ γύρισαν ἐχτές. Ἐχουν καὶ μιὰ πολὺ ὀμορφὴ κόρη, σενόρ.

— Τὴ σενιορίτα Κάρμεν; ρωτᾷει χαμογελώντας ὁ Σάντρο.

— Σί, σενόρ!

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς πληροφορίες, Μπενίτο! Φώναξέ μου τώρα, σὲ παρακαλῶ, ἐκείνον τὸν Γαλέρα.

— Σί, σενόρ!, λέει ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ Μπενίτο ἀλλὰ τώρα στὸ ἀγαθὸ πρόσωπό του, ζωγραφίζεται μιὰ ἔκφρασις δυσαρεσκείας.

Δὲν τοῦ ἀρέσει καθόλου ἡ παρέα τοῦ ἀριστοκράτη κυρίου του, μ' αὐτὸν τὸν τρομερὸ ἄνθρωπο.

Πάντως ὁ Ἡράκλειος Γαλέρας φθάνει γρήγορα - γρήγορα, σὰν νὰ περίμενε ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, γιὰ νὰ τὸν φωνιάξουν.

— Τί διατάζετε, σενόρ Σάντρο; ρωτᾷει. Ἐιδῶ εἶμ' ἐγώ!

— Σὲ βλέπω, φίλε μου Γαλέρα!, κάμει χαμογελώτας ὁ νέος. Θέλω ἀπὸ σένα νὰ κάμης μιὰ παλληκαριά σήμερα. Τί λές; Θὰ τὰ καταφέρης;

— Παλληκαριά, σενόρ; Θὰ τὰ καταφέρω! Σίγουρα θὰ τὰ καταφέρω!, λέει ὁ Γαλέρας καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν.

— Θὰ κυττάξης ὅμως νὰ φερθῆς ἔξυπνα; ἔτσι;

— Ἐξυπνα, σενόρ; Αὐτὸ δὲν ξέρω ἂν θὰ τὸ καταφέρω! ὁμολογεῖ σταράτα ὁ γίγαντας καὶ ὁ Σάντρο δαγκώνει

τὰ χεῖλια του, γὰρ νὰ μὴ γελάσῃ.

— Δηλαδή δὲν πρόκειται γὰρ τίποτα δύσκολο. τοῦ ἐξηγεῖ. Θὰ πᾶς κάπου, νὰ πῆς κάπου ποὺ θὰ σοῦ πῶ, ἀλλὰ δὲν θὰ πῆς ὅτι σ' ἔστε: λα ἐγὼ νὰ τὸ πῆς. Κατάλαβες;

— Ὁχι, σενόρ!

— Ἀχ, Γαλέρα!, πρόσεξε ἐδῶ: Θὰ πᾶς στὸ ἀγρόκτημα τοῦ Δὸν Περέϊρα. Θὰ πᾶς σὲ μισή ὥρα, ὅταν θάχουμε πάει ἐμεῖς μὲ τὴ μητέρα πρῶτα. Κατάλαβες;

— Σενόρ..., κάνει ὁ γίγαντας πόσο στενοχωρημένος, ποὺ ὁ Σάντρο καταλαβαίνει ἐκεῖνος τὴ συνέχεια καὶ τὸν σταματᾷ.

Ξαναλέει μὲ ὑπομονή:

— Ἀκου: Ἐγὼ μὲ τὴ μητέρα μου, θὰ πάμε τώρα στὸ ἀγρόκτημα τοῦ Δὸν Περέϊρα. Μ' ἐννόησες;

— Σί, σενόρ! Θὰ πάτε στοῦ Δὸν Περέϊρα!

— Μπράβο σου, Γαλέρα. Ἐσύ θὰ μείνης ἐδῶ. Κατάλαβες;

— Δὲν θάρθω μαζί σας, σενόρ!

— Ἀκριβῶς! Ὄταν περάσῃ μισή ὥρα, τότε θάρθης κι' ἐσύ στοῦ Δὸν Περέϊρα. Σύμφωνοι;

— Δὲν μὲ νοιάζει, σενόρ! Μπορεῖ καὶ νὰ μὴν περάσῃ μισή ὥρα! Ἐρχομαι κι' ἀπὸ τώρα, φτάνει νὰ τὸ πῆτε ἐσεῖς!

— Ὁχι, δὲν τὸ λέω! Εἶναι ἀνάγκη νὰ περάσῃ μισή ὥρα κι' ὕστερα θάρθης! Καταλαβαίνεις;

— Καὶ ναὶ καὶ ὄχι, σενόρ!

Δηλαδή ξέρω καλά, πὼς ἡ μισή ὥρα θὰ περάσῃ ἔτσι κι' ἀλλιῶς! Εἴτε ἔρθω εἴτε δὲν ἔρθω μαζί σας, στοῦ Δὸν Περέϊρα!

— Μπράβο! Ὄταν περάσῃ λοιπὸν ἡ μισή ὥρα θὰ ξεκινήσῃς καὶ θάρθης. Σύμφωνοι;

— Σί, σενόρ!

— Καὶ θὰ ζητήσῃς νὰ μοῦ μιλήσῃς. Σύμφωνοι;

— Σί, σενόρ!

— Καὶ θὰ μοῦ πῆς μπροστὰ στὴ Δόνα Περέϊρα ὅτι σὲ στέλνει ὁ Ζορρό, νὰ μοῦ φέρῃς ἓνα μήνυμα. Κατάλαβες;

Ὁ καθυστερημένος στὸ μυαλὸ Γαλέρας γελάει τρανταχτά.

— Ἀφού ὁ Ζορρό εἶσαστ' ἐσεῖς ὁ ἴδιος σενόρ!, λέει θροαμβευτικά. Δὲν μοῦ τὴν σκάτε!

Ὁ Σάντρο κρατᾷ τὸ κεφάλι του καὶ λέει μὲ τερατώδη ὑπομονή:

— Γαλέρα, πρέπει νὰ κάνομε τὴ Δόνα Περέϊρα καὶ τὴν κόρη της νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ κτήμα τους καὶ νὰ πάνε κάπου ἄλλου νὰ κρυφτοῦν. Τὸ καταλαβαίνεις;

— Σί, σενόρ! Μπορῶ νὰ τὶς πάρω καὶ τὶς δυὸ στὰ χέρια μου καὶ νὰ τὶς πάω ὅπου διατιάζετε!

Ὁ Σάντρο δὲν προλαβαίνει νὰ... σκάσῃ. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ δωματίου καὶ μπαίνει μέσα ἡ μητέρα του. Εἶναι κατάχλωμη.

— Παιδί μου, μουρμουρίζει τέσσερις χωροφύλακες ἔπιασαν τὴ Δόνα Περέϊρα καὶ τὴ

μικρή Κάρμεν! Τίς πάνε στο νέο Διοικητή. 'Ο Δόν Μπατίστα έμαθε ότι ο Δόν Ραμόν βιοήθησε τον Ζορρό σήμερα το πρωί. 'Αποφάσισε να εκτελέσει τις δυο γυναίκες εις την κεντρική πλατεία, αν δεν παρουσιαστή ο Δόν Περέιρα!

'Ο Σάντρο έχει γίνει κατακίτριμος πράγμα που δεν διαφεύγει από την προσοχή της μητέρας του.

Ἡ κρεμάλα

Η ΚΡΕΜΑΛΑ στήνεται, γρήγορα στην πλατεία του πουμεμπλο κατά διαταγήν του Δόν Χουάν Μαρία Μπατίστα. 'Ο ίδιος ο Διοικητής πηγαινοέρχεται τριγύρω, έπιστάτωντας για την κατασκευήν του ικριώματος.

'Ολόγυρα, τρομαγμένοι άνθρωποι παρακολουθούν με φρίκη από μακριά τις μακάβριες προετοιμασίες. 'Όταν, όλα τελειώνουν ο Δόν Μπατίστα ανεβαίνει επάνω στο ξύλινο βάθρο.

—Αύριο, λέει με δυνατή, φωνή, θα εκτελεστούν εδώ η γυναίκα και η κόρη του προδότη Περέιρα, αν δεν παρουσιαστή ο ίδιος για να κρεμαστή αυτός! 'Ο Περέιρα βοήθησε τον Ζορρό να δραπέτευση τραυματίζοντας μάλιστα ένα όργανο του Νόμου! 'Η εκτέλεσις αυτή θα γίνει για παραδειγματισμό, εκτός κι' αν παρουσιαστή ο ίδιος ο σε νόρ Ζορρό - σαν ίππότης όπου είναι - να κρεμαστή στη

θέσι των δυο γυναικών!

Κι' άμέσως κατεβαίνει από το ικριώμα. Στρέφει σ' έναν άξιωματικό που βρίσκεται κοντά του.

—'Υπολοχαγέ Ντιάζ, λέει να όχυρώσετε καλά την πλατεία. Με τρόπο όμως που να μη φαίνεται πως είναι όχυρωμένη. Οί άντρες σας να κρυφτούν καλά. 'Υστερα, θα αφήσετε μόνο δυο φρουρούς εδώ και θα φέρετε να δέσετε στον στύλο της κρεμάλας τις δυο γυναίκες. 'Ισως μ' αυτό το δόλωμα, πιάσουμε εκείνον τον μεγάλο ποινικό!

'Ο Ντιάζ ζαρώνει τα φρύδα του. Μ' όλο που στη Ρέινα ντε Λος Αντζελες λένε πως δεν υπάρχει σκληρότερος άξιωματικός, αυτή τη φορά, φαίνεται σαν να επαναστατή με τις άπεισες διαιτηγές του Διοικητού του.

—Μάλιστα, 'Εξοχώτατε!, αποκρίνεται ώστόσοπειθαρχικά.

Κι' ύστερα προσθέτει:

—Δέν θάπρεπε όμως να εξηγήσουμε στις ίδιες τις γυναίκες τουλάχιστον πως πρόκειται μόνο για μια παγίδα και πως δέν θα εκτελεστούν; Γιατί να περάσουν χωρίς λόγο, μια τόσο έφιαλτική νύχτα;

—Και ποιός σου είπε ότι δέν θα εκτελεστούν υπολοχαγέ; ρωτάει ψυχρά ο Μπατίστα.

—Κύριε Διοικητά! Δέ φαντόζομαι να σιβαρολογήτε! 'Ετσι; Χωρίς δίκη; Και το κυριώτερο χωρίς να χουν κάνει κανένα έγκλημα; Τέτοιες

έκτελέσεις γίνονται μόνο σε περιπτώσεις εξεγέρσεως!

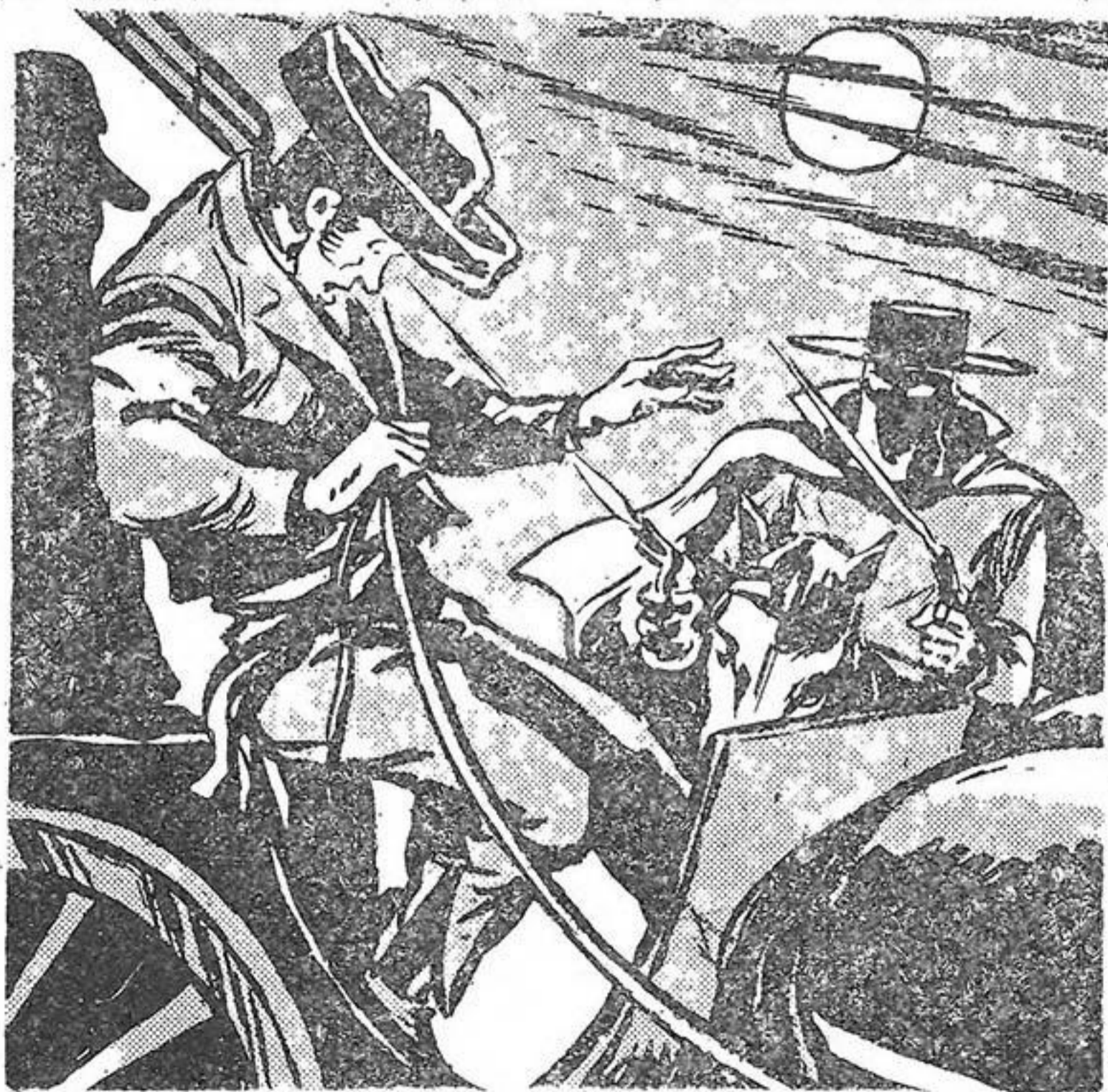
—'Ακριβώς!, λέει άγρια ο Μπατίστα. 'Εκήρυξα τὸ στρατιωτικὸ νόμο ὑπολοχαγέ! 'Εχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα, ἀφοῦ ὁ λαὸς βοηθάει ἔναι κακούργο! Τὸ θεωρῶ ἐξέγερσι καὶ ἐπιβάλλω τὴν ἀνάλογη τιμωρία! 'Όσο γιὰ σὰς νὰ μὴν ξανασυζητήσετε διαταγὴ μου γιὰ νὰ μὴν πάρετε σειρά!

Καὶ τοῦ δείχνει μὲ τὸ βλέμμα τὴν κρεμιάλα. 'Υστερα τοῦ

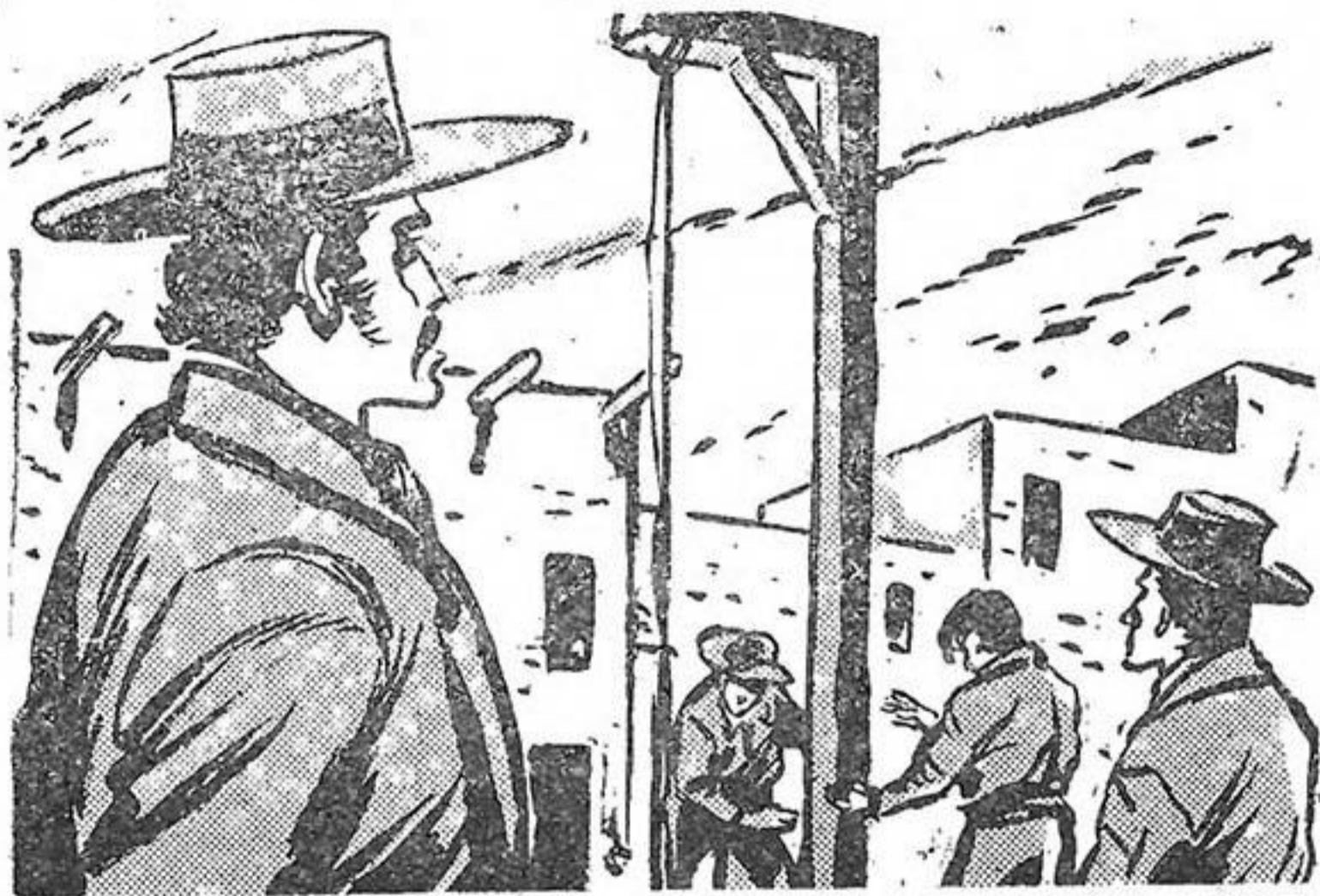
γυρίζει τὴν πλάτη καὶ φεύγει.

'Ο Ντιάζ μένει μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκίνητος, σὰ μαρμαρωμένος. Τὸ πρόσωπό του ἔχει γίνει κατακόκκινος ἀπὸ θυμό. 'Υστερα ὅμως φωνάζει ἕναν λοχία καὶ τοῦ ἐπαναλαμβάνει τὶς διαταγές ποὺ πήρε ἀπὸ τὸν Διοικητὴ του.

Ξημερώνει. 'Άλλες φορές δὲν ὑπάρχει ψυχὴ ζωντανὴ στὴν πλατεία τέτοια ὥρα

Τὸ ὄπλο ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀμαξῶ.

Ἡ κρεμάλα στήνεται γρήγορα.

καὶ τώρα εἶναι γεμάτη κόσμος.

Ἀκίνητες στὸν στύλο τῆς κρεμάλας ὅπου εἶναι δεμένες οἱ δυὸ γυναῖκες μοιάζουν σὰν πεθαμένες ἀπὸ τώρα. Ἡ Δόνα Περέϊρα εἶναι ἐντελῶς ἀναίσθητη.

Ὁ ἥλιος βγαίνει. Κι' ἄλλες ὥρες περνοῦν. Κι' ἄλλοι ἀνθρώποι μαζεύονται γύρω ἀπὸ τὸ ἱκρίωμα. Μὰ σ' ὅλα τὰ πρόσωπα εἶναι χαραγμένος ὁ πόνος.

Καὶ ξαφνικὰ ἀκούγεται μιὰ σάλπιγγα. Ἡ πόρτα τοῦ Διοικητηρίου ἀνοίγει. Παρουσιάζεται ὁ Δὸν Μπατίστα. Ἀνάμεσα στὴν προσωπικὴ φρουρά του, βαδίζει πρὸς τὸ ἱκρίωμα. Ἀνεβαίνει πάνω,

κυττάζει ὀλόγυρα μὲ παγερὴ ματιὰ καὶ λέει:

— Ἐκτὸς ἀπὸ προδοτῆς, ὁ Δὸν Περέϊρα ἀποδείχθηκε καὶ δειλός! Τὸ ἴδιο κι' ὁ περίφημος σενιὸρ Ζορρό, ὁ προστατῆς τῶν κατατρεγμένων! Θὰ τοὺς περιμένουμε ἐδῶ ὅλοι μαζί, ἕνα τέταρτο ἀκόμα! Ὑστερα θὰ γίνῃ ἡ διπλῆ ἐκτέλεσις. Λυπούμαι γι' αὐτό, ἀλλὰ πρέπει κάποτε, ἐπιτέλους νὰ ἐφαρμοστῇ ὁ Νόμος κι' ἐδῶ!

Σωπαίνει. Σωπαίνουν καὶ ὅλοι. Ἡ ἀγωνία εἶναι χαραγμένη στὶς μορφές. Μὰ ξαφνικὰ, κάποιος ποὺ βρίσκεται χαμένος σὲ μιὰ ἄκρη τῆς πλατείας, κάτ' ἕψθυρίζει στὸ αὐτὶ τοῦ διπλανοῦ του καὶ τὰ

μάτια του φέγγουν. 'Ο διπλάνος του χαμογελάει και ψιθυρίζει τὰ ἴδια λόγια σ' ἕναν ἄλλον. Κι' ἐκεῖνος πάλι σὲ ἄλλον... "Ἐναις ψίθυρος κάνει τότε ἀστραπιαῖα τὸν γύρο τῆς πλατείας καὶ σὲ λίγο βρῖσκεται σ' ὅλα τὰ χεῖλη.

'Ο Δὸν Μπατίστα ἀκούει τὴ βοή καὶ γεμίζει ἀπαισιοδοξία. Ἐνῶ δὲν ἔχει περάσει ἀκόμα καλά - καλά τὸ τέταρτο, διατάζει ἀνυπόμονα:

— Νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις! Νὰ ἔρθῃ ὁ δῆμιος!

"Ἐνας ἄνθρωπος μὲ μαύρη κουκούλα στὸ κεφάλι ἀνεβαίνει στὸ ἰκρίωμα καὶ πλησιάζει τὶς δυὸ γυναῖκες... Ἡ βοή τοῦ πλήθους δυναμώνει, ἀλλὰ τώρα εἶναι γεμάτη ἀνησυχία...

Κι' ἄλλη ἐνέδρα

Α Ν μεταφερθοῦμε μισὴ ὥρα πρὶν πρὶν καὶ μερικὰ χιλιόμετρα πρὶν ἔξω ἀπὸ τὴ Ρεΐνα ντέ Λος "Αντζελες, θὰ δοῦμε μιὰ κλειστὴ κι' ἐλαφρὰ ἄμαξα, ποὺ τὴ σέρνουν τέσσερα ἄλογα, νὰ τρέχῃ σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὸ πουέμπλο. Αὐτὴ τὴ στιγμή φτάνει στοὺς πρόποδες τοῦ «λόφου τῶν Γρύλλων» κατὰ τὴν παλαιὰ ἰνδιάνικη ὀνομασίᾳ του. "Αν ὁμως ὁ ἄμαξας μποροῦσε νὰ δῆ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει ψηλά, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του θὰ σταματοῦσε τ' ἄλογα:

Δυὸ ἄνθρωποι στέκουν πίσω ἀπὸ ἕναν τεράστιο ὀγκόλιθο. Κρατοῦν δυὸ μοχλοὺς. 'Ο βράχος εἶναι ἄκρη - ἄκρη

τοῦ γκρεμοῦ, ἔτσι ποὺ μὲ μιὰ μικρὴ ὄθησι τῶν μοχλῶν εὐκολὰ θὰ κατρακυλήσῃ πρὸς τὰ κάτω. Στὸ μέρος ποὺ θὰ πέσῃ βρῖσκεται πλαγιασμένος ὁ κορμὸς ἑνὸς πελώριου δέντρου καὶ φράζει τὸν δρόμο τῆς ἄμαξας! Κι' αὐτὴ ἡ τελευταία ὄλο καὶ πλησιάζει πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ξαφνικά, ὁ ἄμαξας στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου, βλέπει τὸν πεσμένο κορμὸ καὶ τραβάει, μὲ δύναμι τὰ χαλινάρια. Τ' ἄλογα σταματᾶνε.

— Ἐμπρός!, λέει ὁ ἕνας, ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀνθρώπους εἰς τὸν ἄλλο.

Κι' ἐτοιμάζονται νὰ σπρώξουν τὸν ὀγκόλιθο. Μιὰ φωνὴ ὅμως τοὺς κάνει νὰ παγώσουν τὴν ἴδια στιγμή:

— Ἀκίνητοι! "Αν θέλετε τὴ ζωὴ σας!

Στρέφουν κατάπληκτοι χωρὶς ν' ἀφήσουν ἀκόμα τοὺς μοχλοὺς.

— 'Ο σενόο Ζορρό!, μουρμουρίζουν κι' οἱ δυὸ μαζί.

Κι' ὕστερα ὁ ἕνας λέει ἀποφασιστικὰ στὸν δεύτερο:

— "Αν δὲν πετάξουμε ἐγκαίρως τὸν βράχο, τὸ Τσακάι θὰ μᾶς σκοτώσῃ σίγουρα! Ἐμπρός!

"Ἐχουν συνεννοηθῆ. Ταυτόχρονα τραβοῦν τὰ πιστόλια τους καὶ τὰ στρέφουν κατὰπάνω στὸν Μασκοφόρο Ἐκδικητῆ. Ταυτόχρονα ὅμως ἐπίσης, βροντοῦν τὰ περίστροφα τοῦ Ζορρό. Οἱ σφαῖρες κεραυνοβολοῦν κατάστηθα τοὺς δολοφόνους. Μὲ κραυγὲς φρίκης καὶ πόνου τινάζονται πίσω. Χάνουν τὴν ἰσορροπία

τους και πέφτουν νεκροί. Ἄντι γὰρ τὸν ὀγκάλισθο βρίσκονται αὐτοὶ ἐπάνω στὴν ὄροφὴ τῆς ἄμαξας, νεκροὶ πρὶν ἀκόμα φτάσουν ἐκεῖ.

Μέσ' ἀπὸ τὴν ἄμαξα πετιῶνται ὁ Δὸν Περέϊρα καὶ ὁ Δὸν Τσελεστίνιο Μολνταμπάν. Ὁ Ζορρό δένει ἓνα σχοινὶ σ' ἓναν ἄλλο βράχο καὶ γρήγορα - γρήγορα γλιστράει κοντά τους.

Ὁ Μολνταμπάν τρέχει καὶ τοῦ σφίγγει τὸ χέρι. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ. Φαίνεται πὼς ἔχει παλιές γνωριμίες μὲ τὸν Μασκοφόρο Ἐκδικητῆ. Ἀλλά, ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ἔχει δὴ καὶ τὸν αἰωρούμενο βράχο, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους καὶ ἔχει καταλάβει ἀπὸ τί τοὺς γλύτωσε ὁ Ζορρό. Εἶναι ἔτοιμος ν' ἀρχίσῃ τὶς εὐχαριστίες. Ὁ Μασκοφόρος Ἰδαλγὸς τὸ βλέπει καὶ λέει βιαστικά:

— Λοιπὸν, Δὸν Μολντάμπαν;

— Λοιπὸν, εἴχατε ἀπόλυτο δίκιο σὲ ὅλα!, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Ταξιδέψαμε ὅλη νύχτα, γιὰ νὰ φτάσουμε ἐγκαίρως, πρὶν κἀνῆ μεγαλύτερο κακό, αὐτὸς ὁ σατανάς..

— Κάνετε θαυμάσιο σενόρ. Καὶ μόλις προλαβαίνουμε!

Πρὶν ἀπὸ τίς ἐξηγήσεις ὁμῶς φροντίζουν νὰ ἀνέβουν στὴν ἄμαξα καὶ νὰ ξεκινήσουν παρακάμπτοντας τὸν πεσμένο κορμό. Ὑστερα, σὲ ὅλον τὸν ὑπόλοιπο δρόμο ὡς τὴ Ρεΐνα ντὲ Λὸς Ἄντζελες, ὁ Ζορρό λέει μὲ τρόπο στοὺς δυὸ εὐπατρίδες, τὰ τρομερὰ νέα. Ὁ Δὸν Περέϊρα ἔχει γί-

νει κατάσπρος ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

— Ἐκεῖνο ποὺ δὲν καταλαβαίνω μόνον, λέει στὸ τέλος, εἶναι πὼς ἔμαθάν ὅτι θὰ ἐρχόμασθε καὶ μᾶς εἶχαν ἐτοιμάσει αὐτὴ τὴν ὑποδοχὴ;

— Ὅσο γι' αὐτὸ ἡμῶν σίγουρος, ἀποκρίνεται ὁ Μασκοφόρος Τιμωρός. Ὁ καινούργιος ἄμαξᾶς ὁ Χοσέ, ποὺ σᾶς ἔδωσαν γιὰ νὰ σᾶς ὀδηγήσῃ στὸ ἀγρόκτημά σας δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἦταν βαλτός, νὰ σᾶς κατασκοπεύῃ. Ἄκουσε, λοιπὸν αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα, καὶ τὰ ἐπανέλαβε στὸν κυρὸ του.

Χωρὶς νὰ ποῦν τίποτ' ἄλλο φθάνουν σὲ λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πλατεῖα ποὺ εἶναι γεμάτη κόσμο...

Ἡ ἐκτέλεσις

Ο ΔΗΜΙΟΣ λύνει μέσα στὴ νεκρική σιωπὴ ποὺ γίνε-ται τίς δύο γυναῖκες. Ἡ ὁμορφὴ Κάρμεν μ' ἓνα ἀπίστευτο θάρρος, κρατᾷ τὴ μητέρα τῆς ἀπὸ τὸ μπράτσο, συγκρατώντας τὴ γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Ὁ Δήμιος ὁμῶς τίς πιάνει καὶ τίς δυὸ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τίς κατεβάζει ἀπὸ τὸ πλάϊ τοῦ ἰκριώματος ὥσπου τὰ πόδια τους ἀκουμποῦν στὴ γῆ. Αὐτὸ γίνεται πάρα πολὺ γρήγορα.

— Τὶ κάνεις ἐκεῖ, ἠλίθει; οὐρλιάζει τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Μπατίστα.

Ὁ Δήμιος στρέφει ἤρεμα πρὸς τὸ μέρος του. Βγάζει τὴν κουκούλα του.

—'Ο Δὸν Περεΐρα!, φωνάζουν. με̄ ἐκπληξί δεκάδες στόματα.

—'Ἦρθα νὰ με̄ κρεμάσης στὴ θέσι τῆς γυναίκας καὶ τῆς κόρης μου, Μπατίστα! ὁ λέει αὐτὸς στὸν Διοικητῆ.

'Αλλὰ σ' ἐκείνου τὰ μάτια ἔχει φωλιάσει ἕνας ξαφνικὸς τρόμος.

—Σκοτώστε τον!, ξεφώνιζει με̄ μανία. Σκοτώστε τον ἀμέσως!

Χωρὶς χαισομέρι, οἱ τέσσερις σωματοφύλακές του τραβοῦν τὰ πιστόλια τους. 'Αλλὰ δὲν προλαβαίνουν καὶ νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν. Δυὸ ὁμοβροντίες διπλὲς ἀκούγονται καὶ κατακυλᾶνε σὲ μιὰ στιγμή καὶ οἱ τέσσερις στὴ γῆ, σπαράζοντας μέσα στὸ αἷμα τους.

'Απὸ δυὸ ἀντίθετες πλευρὲς τῆς πλατείας, προχωροῦν πρὸς τὸ ἰκρίωμα κρατώντας ἀπὸ δυὸ πιστόλια, ἕνας μαυροντυμένος μασκοφόρος κι' ἕνας ἡλικιωμένος εὐπατρίδης, ποὺ ὁ Μπατίστα τουλάχιστον δὲν τὸν ἔχει ξαναδῆ ποτέ του. Ἔχει δὴ ὅμως τὸν πρῶτο καὶ στὴ στιγμή στριγγλίζει, σὰν τρελλός:

—Συλλάβετε αὐτὸν τὸν δολοφόνο! Πιάστε τον! Σκοτώστε τους! Χωροφύλακες! Ποῦ στὸ διάβολο εἴσαστε;

Μένει με̄ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Οἱ χωροφύλακες με̄ ἐπικεφαλῆς τὸν ὑπολοχαγὸ Ντιάζ, ἐμφανίζονται γύρω - γύρω στὴν πλατεία ὅπως ἦταν τοποθετημένοι. Οὔτε ξεκρεμοῦν ὅμως τὰ τουφέκια ἀπὸ τοὺς ὤμους τοὺς καὶ παρακολουθοῦν αὐ-

τὰ ποὺ γίνονται, σὰν ἀπλοὶ θεαταί.

—Τὶ στέκεστε ἡλίθιοι; οὐρλιάζει πάλι ὁ Μπατίστα. Σκοτώστε τους! Πιάστε τους! Θέλετε νὰ σᾶς... ἐκτελέσω ὅλους;

Γέλια ἀκούγονται καὶ τὸν τρελλαίνουν τελείως. Τραβάει ὁ ἴδιος ἕνα πιστόλι καὶ τὸ στρέφει ἐναντίον τοῦ Ζαρρό. 'Αλλὰ ὁ Μασκοφόρος Τιμωρὸς ἔχει προλάβει τὴν κίνησί του. Τὸ φοβερὸ του μαστίγιο σφυρίζει, στὸν ἀέρα σὰν ἀστραπή. Τυλίγεται στὸν καρπὸ τοῦ δολοφονικοῦ χεριοῦ, σὰν φίδι. Ὁ Μπατίστα οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο. Τὸ μαστίγιο ὅμως τὸν τραβάει με̄ δύναμη. Χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει στὸ ἰκρίωμα ἐνῶ τὸ πιστόλι κατακυλᾶει ἀπὸ τὸ χέρι του. Κάνει νὰ τὸ ξαναπιάσει ἀλλὰ τὸν προλαβαίνει κάποιος ἄλλος. Σηκώνει τὰ μάτια καὶ τὸν κυττάζει ἐκπληκτός.

—Ποῖος δαίμονας εἶσαι κι ἐσύ; μουγγρίζει.

—Εἶσὺ ποῖος εἶσαι; ρωτάει με̄ δυνατὴ φωνὴ ἐκεῖνος.

—'Ο Δὸν Χουὰν Μαρία Μπατίστα διοικητῆς τῆς "Αλτα Καϊλ φόρναι!, ἀπαντᾷ με̄ θράσος καὶ σηκώνεται ὄρθιος.

—'Αν ἤσουν ὁ Δὸν Μπατίστα στ' ἀλήθεια κακοῦργε, φωνάζει ἐπίσημα ὁ ξένος θὰ με̄ γνώριζες πολὺ καλά! Γιατὶ ὁ δυστυχῆς ὁ Μπατίστα, ποὺ τὸν δολοφόνησες γιὰ νὰ πάρης τὴ θέσι του, ἦταν συμμαθητῆς μου καὶ παιδικός μου φίλος! Εἶμαι ὁ Δὸν Τσε-

λεστίνο Μολντάμπαν, αντι-
πρόεδρος του Μεξικού!

Ζητωκραυγές αντηχούν εις
την κοσμοπλημμυρισμένη πλα-
τεία, όπου οί περισσότεροι
γνωρίζουν τον δοξασμένο συ-
μπατριώτη τους.

— Άλλά δεν είσαι ο Μπα-
τίστα!, συνεχίζει εκείνος σαν
να άπαγγέλη κατηγορία,
μπροστά σε δικαστήριο. Εί-
σαι ο έπικηρυγμένος ληστής,
το Τσακάλι, ο φόβος και τρό-
μος της Μεγάλης Έρημου!
Έμαθες πώς ο Δόν Μπατί-
στα έρχόταν για Διοικητής έ-
δώ του έστησες ένέδρα και
τον δολοφόνησες. Πήρες τα
χαρτιά του και παρουσιάστη-
κες στη θέση του. Μαζί σου έ-
φερες και τέσσερις συνενό-
χους σου. Φόρεσαν τις στο-
λές των συνοδών του Διοικη-
τού που τους δολοφόνησες έ-
πίσης. Είχες σκοπό να μαζέ-
ψης και άλλους θησαυρούς ά-
πό δημεύσεις περιουσιών, σα
κι' αυτή του Δόν Περέϊρα,
που έκανες έχτες! Σε συνέφε-
ρε γι' αυτό, να κυνηγάς τον
σενόρ Ζορρό και να κατηγο-
ρήσ τους πλούσιους γαιοκτή-
μονες ως συνενόχους του, ώ-
στε να τους κλέβης τις πε-
ριουσίες! Έσύ, επίσης δολο-
φόνησες και τον άμαξα του
Δόν Περέϊρα και λήστεψες
τον ίδιο! Παρουσιάστηκες ως
Ζορρό και ύστερα κρύφτηκες
στην άμαξα του Διοικητού.
Πέταξες τον μαύρο μανδύα
και το καπέλλο και βγήκες
άμέσως ως Μπατίστα! Γι' αυ-
τό ο ψευτο-Ζορρό χάθηκε σαν
να άνοιξε ή γή και τον κατά-
πιε! Άλλά κανείς του είδους

σου δεν μένει άτιμώρητος!
Λοιπόν ήρθε ή στιγμή να τι-
μωρηθής και σύ. Το δικαστή-
ριο είναι πλήρες. Να οί ένορ-
κοί! Όλος ο λαός του που-
έμπλο. Αυτός θ' άποφασίση
για την ποινή!

—Θάνατος! Θάνατος στο
τέρας!, ξεφωνίζει όργισμένο
το πλήθος.

—Αυτό θα το δούμε, φίλε!
μουγγρίζει ο ληστής. Το Τσα-
κάλι δεν κρεμιέται εύκολα.

Και με άστραπιαία κίνησι
τραβάει το σπαθί του και
ρίχνει την αίχμή του μπρο-
στά, προς το στήθος του Μολ-
ντάμπαν, που δεν προλαβαί-
νει να φυλάχτη.

Προλαβαίνει όμως ο μι-
κρός Ζορρό που στέκει δίπλα
και δεν αφήνει στιγμή από
τα μάτια του τον κακούργο.
Μαζί μ' εκείνον, ξιφουλκεί κι'
αυτός. Έτσι το άτσάλι του
Τσακαλιού συναντάει άτσάλι
έμπρός από το στήθος του
θύματός του και σταματάει.

Ο ήλικιωμένος εύπατρίδης
παραμερίζει ταραγμένος. Και
τότε μια παράξενη μονομαχία
άρχίζει ανάμεσα σ' έναν όλό-
μαυρο μוסκοφόρο και σ' έναν
ληστή με στολή διοικητού,
πλάϊ στη θηλειά μίας κρεμά-
λας και στη μέση ενός πλή-
θους που γεμίζει την πλα-
τεία.

Ο ληστής έπιτίθεται μα-
νιασμένος. Δεν έχει καμιά,
έλπίδα να γλυτώση. Μάχεται
μόνο με τη λύσσα του μίσους
να άφαιρέση τη ζωή εκείνου
που κατέστρεψε όλα τα σχέ-
διά του. Άλλά δεν είναι εύ-

κόλθ.

‘Ο Ζορρό είναι τριήμερος ξιφομάχος. Έκατοντάδες μάτια παρακιολουθούν γουρλωμένα από θαυμασμό την σβελτάδα, την τέχνη και την τόλμη του. Κι’ εκείνος ενώ μάχεται ταυτόχρονα λέει στον ληστή:

— Ήταν ανόητο αυτό που έκανες Τσακάλι! Σέ κατάλαβα από την πρώτη στιγμή που σε είδα! Ένας διοικητής δεν είναι τόσο μέος ποτέ! Έξ άλλου ήξερα και ότι ο Δόν Μπατίστα, ήταν συμμαθητής και συνομήλικος με τον Δόν Μολντάμπαν. Ύστερα οι άνθρωποί σου κάθονταν επάνω στ’ άλλογα σαν κάιου - μπού και όχι σαν χωροφύλακες! Και κρατούσαν πιστόλια αντί για τουφέκια! Ξαφνικά, κάνει ένα πλάγιο βήμα. Ένα γέλασμα. Ένα στροβίλισμα του χεριού του. Το ξίφος του Τσακαλιού τινάζεται στον άερα, και πέφτει έξω από το ίκρίωμα. Η λεπίδα του σπαθιού του Τιμωρού άγγίζει το στήθος του.

Τα μάτια του φονιά πέφτουν έντρομα στη θηλειά όπου κρέμεται εμπρός του.

— Σκότωσέ με Ζορρό!, ούρλιάζει σπαρακτικά. Σκότω σέ με, σέ παρακαλώ!

— Λυπούμαι αλλά δεν μπορώ να αλλάξω την απόφασι του Δικαστηρίου!, αποκρίνεται με λυπημένη φωνή ο Μασκοφόρος Έκδικητής.

Και πηδάει από το ίκρίω-

μα ενώ εκεί πάνω ανεβαίνει ο άληθινός δήμιος.

Λίγα λεπτά αργότερα κι’ ενώ το κορμί ενός φοβερού κακούργου που δεν πρόκειται να ξαναβλάψη πιά, ταλαντεύεται στον άερα, στην άκρη ενός σκοινιού, ο ύπολοχαγός Ντιάζ υπηρεσιακός πάντα, πλησιάζει τον Δόν Μολντάμπαν και του λέει:

— Έξοχώταπε, δεν παραγνωρίζω πως αυτός ο σενόρ Ζορρό έσωσε τη ζωή σας ενώπιον όλου του κόσμου. Έχει όμως προηγουμένα με τους Νόμους και κανονικά θά πρέπη να συλληφθή και να δικαστή για τις παρανομίες του. Εκτός κι’ αν έσείς διατάξετε...

— Έγώ διατάζω να εφαρμοστή ο Νόμος, ύπολοχαγέ!, ‘Ο Ντιάζ στρέφει το βλέμμα ολόγυρα κι’ αποκρίνεται ήσυχα:

— Μά... έφυγε, Έξοχώτατε! Δεν είναι στην πλατεία!

— Τί πάει να πη «έφυγε», ύπολοχαγέ! Να τον βρήτε και να τον συλλάβετε!

— Στις διαταγές σας σενόρ!, λέει ο Ντιάζ και χσιρετάει χτυπώντας τα τακούνια.

— Ύστερα κάνει μεταβολή και κρύβοντας με κόπο ένα χαμόγελο διατάζει έναν ύπαξιωματικό:

— Λοχία Σεμπάτσιαν! Πάρε ένα άγημα και τρέξε να συλλάβης τον Ζορρό!

— Σί, σενόρ!...

Τ Ε Λ Ο Σ

‘Απόδοσις στα ‘Ελληνικά: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ

τὸ ἐβδομαδιαῖο περιοδικὸ αὐτοτελῶν περιπετειῶν:

Ἔ

Μικρὸς

Ἡρώς

Εἶναι ὁ πρωταθλητὴς ὅλων τῶν ἐβδομαδιαίων ἀναγνωσμάτων σὲ διάρκεια (κυκλοφορεῖ ἐπὶ 11 χρόνια) καὶ σὲ κυκλοφορία! Τὸν προτιμοῦν ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα!

Κυκλοφορεῖ κάθε Τρίτη (τὸ κανονικὸ περιοδικὸ) καὶ κάθε Σάββατο (ἢ ἀνατύπωσίς του).

Τιμὴ 2 δραχμές.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 1ος — Άριθ. τεύχους 2 — Δραχμ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικοῦ:	Συνδρομαί έξωτερικοῦ:
Έτησία δρχ. 100	Έτησία δολλάρια 4
Εξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 2

Τὸ τεῦχος 3 τοῦ «Μ. ΖΟΡΡΟ», ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν έρχόμενη Πέμπτη, θὰ σᾶς κρατήσῃ μὲ κομμένη τὴν ἀνάσσα, ἀπὸ τὴν πρώτη ὡς τὴν τελευταία σελίδα:

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ένα μυστηριώδες ίστιοφόρο, έμφανίζεται στὴν ἄκρη τοῦ ὠκεανοῦ καὶ μαζεῦει τὶς ψυχές εκατοντάδων νεκρῶν, ποὺ βρίσκονται στὰ βάθη του!

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Εἶναι τὸ Καραβι τοῦ Έωσφόρου, ποὺ κουβαλάει τὶς ψυχές στὴν κόλασι; Κανείς δὲν ξέρει, γιατί κανείς δὲν ἔχει ἀνέβῃ ζωντανὸς στὸ κατάστρωμά του!

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΚΑΝΕΙΣ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟ - ΖΟΡΡΟ!

Κανένας νὰ μὴ χάσῃ τὸ τεῦχος 3, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν έρχόμενη Πέμπτη. Θὰ σᾶς μαγέψῃ!

Η ΑΚΤΙΝΑ ΜΑΣ
ΚΥΚΛΟΣΕ!

ΕΕΕ ΜΟΥ! ΘΑ ΜΑΣ
ΣΤΟΣΕΙ! ΤΙ ΘΑ
Γ.Α.ΥΟΥΜΕ ΑΦΕΝΤΗ;

ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΛΥΣΙΣ ΥΠΗΡΧΕ.

ΜΗΝ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣ! ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥ
Ο ΚΑ ΧΟΜΙΖΗΣ ΟΤΙ ΘΑ ΤΗ
ΣΤΑΜΑΤΗΣΗΣ ΜΕ ΜΙΑ ΣΦΑΙΡΑ.

ΚΙ' ΟΜΟΣ...

ΕΓΙΝΕ ΟΤΙ
ΦΑΝΤΑΣΤΗΚΑ. Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ
ΣΕΚΟΜΕΝΟΣ ΑΠ' ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕ
ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ
ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ
ΣΤΗ ΓΗ!

ΜΑ ΑΠΟ
ΠΟΥ ΗΡΘΕ;

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ